Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік видання 1897 №6 (128) червень 2003

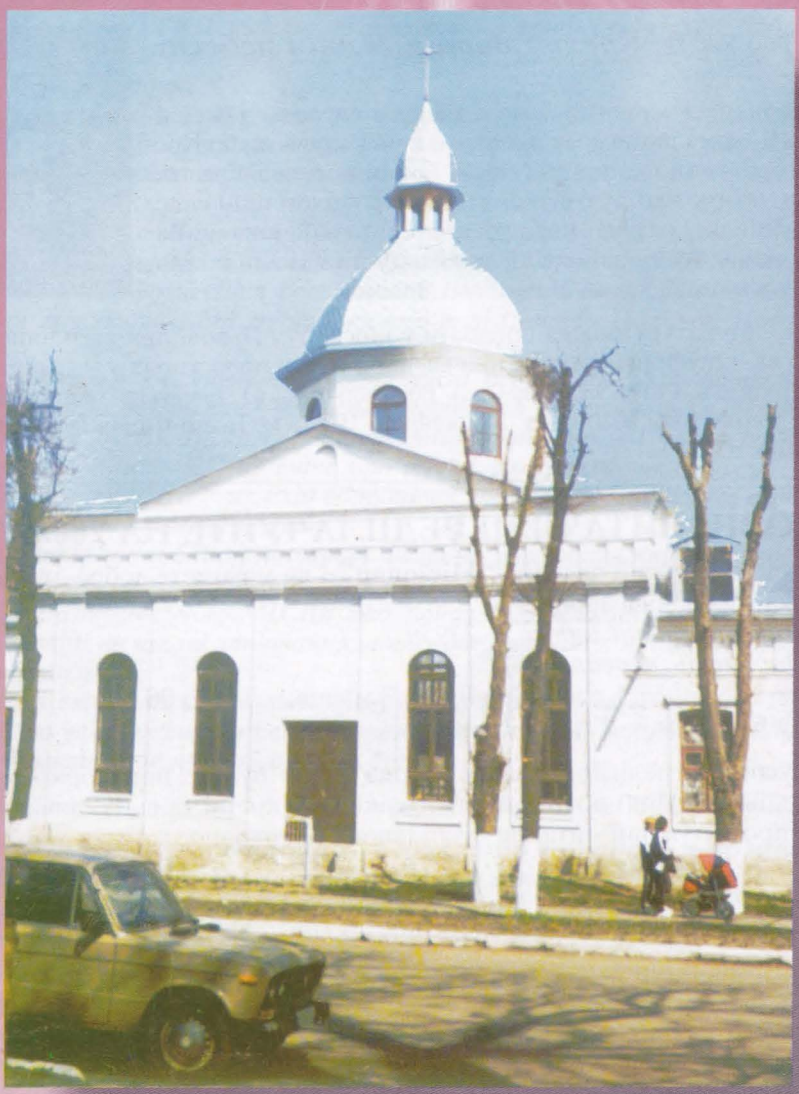

ТОРГОВИЙ ДІМ "СЯН" ПРОПОНУЄ ТАКІ ВИДАННЯ:

Катехизм Католицької Церкви. – *772 с.*

Це видання було довгоочікуваним і зацікавлений читач має нагоду взяти його до рук і прочитати українською мовою. Катехизм містить науку Католицької Церкви у головних її правдах. У духовному плані Катехизм дає нагоду краще пізнати християнське таїнство, і, отже, оживити віру Божого народу. Вихід у світ цього Катехизму є подією культурного значення. Його переклад українською мовою є доказом богословської і філософської виразності.

Катехизм адресований усім вірним Католицької Церкви.

Шкраб'юк П. ***Крехів: дороги земні і небесні.*** *– 416 с.*

Відомий письменник зі Львова тісно співпрацює з Василіянським Чином і цього разу пропонує книгу про історію Крехівського монастиря отців Василіян. Окрім тематичної частини читач матиме нагоду ознайомитися з хронологічним списком ігуменів цієї славної монашої обителі та ієромонахів Василіян, які відбули новіціят після виходу УГКЦ з підпілля. Книга ілюстрована чорно-білими світлинами.

Нашу літературу можна придбати у кіосках: у Львові при василіянських храмах свв. Онуфрія і Андрія, при василіянських монастирях у м. Дрогобичі (вул. Стрийська, 1) і м. Жовква (вул. Василіянська, 4) Львівської обл.; у м. Бучачі Тернопільської обл. (вул. Міцкевича, 19) та м. Івано-Франківську (вул. Незалежності, 181).

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2003 РІК:

християнський часопис **"Місіонар"** і ви матимете добре джерело для духовного зросту!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн. 06 коп., на 6 місяців – 9 грн. 52 коп.

суспільно-релігійну газету **"Арка"** і ви будете поінформовані про найважливіші події з життя Церкви в Україні та світі, довідаєтеся про актуальні питання суспільного і церковного життя тощо.

Передплатний індекс – 23233

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн., на 3 місяці – 3 грн., на 6 місяців – 6 грн.

всеукраїнський християнський часопис **"Нова Зоря"**

Якщо вас спіткали сумніви у вірі, якщо огорнула безнадія, якщо в серці охолола Божа любов – вам прийде на допомогу ця щотижнева всеукраїнська християнська газета!

Передплатний індекс – 30072

Вартість передплати:

на 3 місяці – 6 грн. 14 коп., на 6 місяців – 11 грн. 68 коп.

Слава Ісусу Христу!

До пасхального таїнства належать також празники: Вознесіння Ісуса Христа і Зіслання Святого Духа, які домінують у червні. Цей місяць згідно з традицією Католицької Церкви присвячений вшануванню Пресвятого Серця Христового. І хоча свято Христа Чоловіколюбця (Пресвятого Ісусового Серця) припадає цього року на початок липня, все-таки у червні в багатьох храмах нашої Церкви щодня відправляється молебень до Пресвятого Христового Серця.

К'яра Любіх роздумує над тим, яким чином християнин повинен бути свідком Бога живого у сучасному світі. Серед численних важливих і цікавих подій у житті УГКЦ виділяємо проведення конференції про Добромильську реформу, перенесення копії Туринської плащаниці до Києва та іменування нових владик.

З новин монашого життя читайте короткі життєписи василіянських новоієреїв і місійну діяльність отців Василіян Підгорецького монастиря. Детальніше про василіянський монастир у м. Барі на Вінничині довідаєтеся з окремої статті.

Глибокі роздуми о. Корнилія Яремака, ЧСВВ присвячені третій особі Божій – Духові Святому. У шостому артикулі "Символу віри" подаємо богословський зміст вознесіння Господнього. З нагоди Року родини висвітлюємо тему християнського подружжя згідно зі Святим Письмом Нового Завіту.

Дуже багатою і змістовною у цьому числі є рубрика "Християнська мораль". Семінарист Степан Сус застановляється над почуттям сорому, який він вважає даром Божим. Наші постійні дописувачі і члени редколегії о. Василь Зінько, ЧСВВ пише про те, як треба зносити кривду, а о. Мелетій Батіг, ЧСВВ – як слід обороняти засади християнської віри і моралі у нашому щоденному житті.

У цьому числі ми публікуємо першу частину розважань над Христовими блаженствами с. Володимири Максимів, ЧСВВ, а також роздуми бр. Миколая Микосовського, ЧСВВ над монашим покликанням. Подаємо обширні відповіді на цікаві запитання наших двох читачів, які надійшли до редакції часопису.

Шкільна і студентська молодь завершує у червні своє навчання. Тож щиро бажаємо усім школярам і студентам добре скласти іспити і в бабусі чи дідуся оновити себе на дусі й гарно відпочити.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакція часопису "Місіонар" бажає обом владикам-номінатам, щоб "були добрими пастирями, які готові й душу свою за овець покласти". На многії і благії літа вам, владики!

Чортківська дяківсько-катехитична академія ім. свщмч. Григорія Хомишина оголошує набір студентів на *2003-2004 н. р.* за спеціальністю дяк-регент і катехит.

Документи приймаються до 30 липня 2003 року.

Адреса академії: м. Чортків, вул. Монастирська, 2; тел. (03552) 2-19-04.

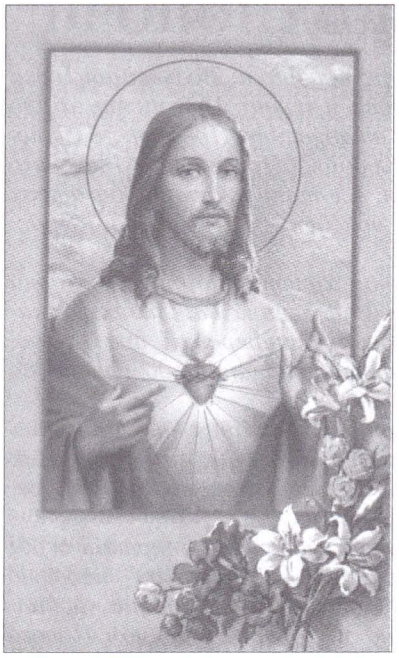

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлені Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ДЕРЖАВНІ МУЖІ ЦІЛОГО СВІТУ, НАТХНЕННІ СВ. ЄВАНГЕЛІЄМ ТА СУСПІЛЬНИМ УЧЕННЯМ ЦЕРКВИ, ЗАХИЩАЛИ Й СПРИЯЛИ ПОШАНІ ГІДНОСТІ ЛЮДИНИ У БУДЬ-ЯКИХ ОБСТАВИНАХ.

Сам Бог є гарантом гідності людини, тому що Він сотворив людину на образ і подобу Свою. Хто зневажає людину, той зневажає Бога. З хвилини зачаття в лоні матері аж до природної смерті кожна людина є носієм гідності, якою наділив її Господь, і має право на пошану з боку інших людей, але також і обов'язок шанувати інших.

Кожен гріх зневажає гідність людини і зневажає Бога, тому людина повинна намагатися не грішити і таким чином виконає своє завдання: шанувати власну гідність і гідність інших людей.

На жаль, далеко не всі люди знають ці засади, які випливають з Євангелія, а якщо і знають, то не дуже хочуть їх дотримуватися. Через те, що у багатьох країнах світу гідність людини дуже зневажалась, то міжнародні організації, починаючи зі середини 20 ст., затверджували різні декларації прав людини (наприклад, на життя, свободу віросповідання), дитини, робітника, матері, похилих віком, інвалідів тощо. Таким чином, шляхом погроз та економічних санкцій намагалися запобігти порушенню прав гідності людей у різних країнах світу, зокрема там, де Божий закон, який є найкращим гарантом гідності людини, не виконували.

Все ж таки державні мужі у багатьох країнах світу вміють хитро обминути всі ті зобов'язання, які вони погодилися виконувати, підписуючи різні міжнародні конвенції, продовжуючи далі топтати гідність і права людини. Молімося, щоб вони у дусі Євангелія Господнього і на основі міжнародних конвенцій сприяли пошані гідності людини у цілому світі.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ІНДІЇ, БАГАТІ РІЗНОМАНІТНІСТЮ СВОЇХ ТРАДИЦІЙ І КУЛЬТУР, ДАВАЛИ СВІДЧЕННЯ ЄДНОСТІ, ВЗАЄМНОГО ПОРОЗУМІННЯ І ДРУЖНЬОГО СПІВЖИТТЯ.

Індія займає друге місце після Китаю за кількістю населення. Цей край, який був колись англійською колонією, досі ще не дуже розвинений економічно і не здатний забезпечити нормальне життя такій великій кількості своїх громадян. У цій країні проживають дуже багато убогих, потребуючих і хворих. Мати Тереза разом зі своїми численними співсестрами не лише в індійському місті Калькутта, а й у цілій Індії давала переконливе свідчення християнської любові й милосердя до усіх знедолених і вмираючих.

В Індії, як знаємо, надзвичайно активно діє Римо-Католицька Церква, а в південній частині країни поширена Католицька Церква малабарського, тобто східного обряду. Однак різні релігії, такі як індуїзм, іслам та інші, ширять різний сепаратизм у тій країні, тому Святіший Отець бажає, щоб ми нашими молитвами сприяли взаємному порозумінню і дружньому співжиттю усіх жителів цієї далекоазіатської країни.

Молімося, щоб усі християни Індії, яких є там меншість, своїм християнським життям і активним проповідуванням Євангелія давали переконливе свідчення єдності, порозуміння і дружнього співжиття усім іншим жителям цієї великої країни.

Місцевий: ЩОБ ПОКИНЕНІ, БЕЗПРИТУЛЬНІ ТА ОБЕЗПРАВЛЕНІ ДІТИ ВІДЧУЛИ ТЕПЛО ЛЮБОВІ БОГА І ЛЮДЕЙ.

Кожна людина з хвилини зачаття в лоні матері аж до природної смерті є люблена Богом. Тому вона має право також бути любленою іншими людьми, зокрема своїми батьками. На жаль, чимало батьків не виявляють любові до своїх дітей, відрікаючись від них або покидаючи їх.

В Україні є багато покинених, безпритульних і обезправлених дітей. Щоправда, більшість таких дітей проживають у дитячих притулках, сиротинцях та інтернатах, де вони отримують добре виховання. Але часто не усім знедоленим і безпритульним дітям влада здатна допомогти, і не тільки через малі кошти, але й через брак правдивої любові до них. Кожен християнин України повинен намагатися щось зробити, аби такі діти чимраз більше відчували тепло любові Бога і людей, адже Господь обдарував нас Своєю любов'ю для того, щоб ми ширили її серед інших.

Молімося, щоб усі християни нашої країни, передусім вихователі в дошкільних та шкільних закладах, сповняючись Божою любов'ю і теплом, проявляли їх до знедолених дітей. Молімося, щоб усе суспільство, зокрема роботодавці і ті, що можуть надати притулок уже дорослим сиротам, продовжували виявляти до них батьківську і материнську любов, якої вони не зазнали від своїх рідних батьків.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ – БЛ. СВЩМЧ. ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ, 27 (14)

Йосиф Коциловський народився 3 березня 1876 року у лемківському селі Пакошівка. У 1901 році закінчив навчання на юридичному факультеті Львівського університету. Богословські студії закінчив у 1907 році в Римі і 9 жовтня того ж року прийняв св. Тайну Священства. Незабаром був призначений віце-ректором і професором богослов'я у Духовній семінарії в Станіславові.

2 жовтня 1911 року вступає до новіціяту отців Василіян у Крехові й приймає монаше ім'я Йосафат. Перші обіти склав 16 травня 1913 року. У 1914 році став ректором Духовної семінарії в Кромержижі (Моравія). 1916 року склав довічні монаші обіти.

Архиєрейські свячення о. Йосафата відбулися 23 вересня 1917 року в Перемишлі. У вересні 1945 року був ув'язнений польською владою, а далі страдницький шлях перемишльського Владики проліг до київської тюрми.

Впродовж усього свого життя Кир Йосафат був взірцем відданості УГКЦ, дбав про своїх вірних, їхню моральну чистоту, багато зробив для налагодження стосунків між українцями і поляками в дусі християнських чеснот.

Помер як мученик за віру 17 листопада 1947 року у концтаборі в с. Чапаївка біля Києва. Проголошений блаженним 27 червня 2001 року у Львові. Мощі бл. свщмч. Йосафата Коциловського знаходяться у храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці у м. Стрий на Львівщині.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА СВІТОВУ ЕКОНОМІКУ ШЛЯХОМ ЗБІЛЬШЕННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ СТВОРИЛИ УМОВИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГІДНОГО І ЧЕСНОГО ЖИТТЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ СВІТУ.

Місійний: ЩОБ ЖИТЕЛІ АФРИКИ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВОЮ СНІДУ ТА ІНШИХ ВАЖКИХ НЕДУГ, НЕ ВТРАЧАЛИ НАДІЮ НА БОГА, ВІДЧУВАЮЧИ ЙОГО ЛЮБОВ, ЯКА ДОХОДИТЬ ДО НИХ ЧЕРЕЗ ЛІКАРІВ І ОСІБ, ЩО НАДАЮТЬ БЛАГОДІЙНУ ДОПОМОГУ.

Місцевий: ЩОБ СВЯЩЕНИКИ І ВСІ, ХТО ГОТУЄТЬСЯ ДО СВЯЩЕНИЧИХ СВЯЧЕНЬ, ПРАГНУЛИ ПОСТІЙНО ПОГЛИБЛЮВАТИ СВОЇ ЗНАННЯ З БОГОСЛОВ'Я.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ – БЛ. СВЩМЧ. ПАВЛО ГОЙДИЧ, 17 (4)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Та ви приймете силу Духа Святого, що на вас зійде, і будете Моїми свідками... аж до краю землі" (Ді 1, 8).

З цими словами звертається Ісус до апостолів перед Своїм вознесінням на небо. Він сповнив Свою місію, яку Йому доручив Отець: жив на цій землі, помер, воскрес, щоб звільнити людський рід від зла, примирити його з Богом і об'єднати в одну родину. Перед тим, як повернутися до Отця, Він дає апостолам завдання продовжувати Його діло і бути Його свідками у цілому світі.

Ісус добре знає, що це завдання перевищує їхні можливості, і тому обіцяє зіслати їм Духа Святого. Коли у день П'ятидесятниці Дух Святий зійде на них, то перемінить їх зі звичайних і переляканих рибалок з Галилеї на відважних проповідників Євангелія. Ніщо їх вже більше не стримає. Тим, які будуть намагатися їм перешкоджати, дадуть відповідь: "Не можемо бо ми не говорити про те, що самі бачили та чули" (Ді 4, 20).

Через апостолів Ісус дає завдання цілій Церкві свідчити про Бога. Це вірно чинила і первісна християнська спільнота з Єрусалиму, яка "з радістю і в простоті серця" кожного дня притягала до себе нових членів (пор. Ді 2, 46). Подібно чинили члени первісної спільноти апостола Івана, які звіщали те, що чули, що бачили своїми очима, що оглядали і чого торкалися своїми руками*, тобто Слово життя (пор. 1 Ів 1, 1-2). У св. Тайнах Хрещення й Миропомазання також і ми отримали Духа Святого, Який спонукає нас свідчити і звіщати Євангеліє. Ісус запевняє нас словами:

"... приймете силу Духа Святого, що на вас зійде ...".

Він є даром Господа Воскреслого. Він вселився у нас як у Свій храм, освітлюючи нас і провадячи. Він є Духом правди, Який сприяє розумінню слів Ісуса, робить їх живими і актуальними, допомагає полюбити Мудрість, радить, що і як маємо говорити. Це Дух любові, Який Своєю любов'ю зігріває нас і робить здатними любити Бога цілим серцем, душею і силою, любити всіх, яких зустрічаємо на дорозі нашого життя. Це Дух потуги, Який дає відвагу і спромогу жити згідно з Євангелієм і завжди свідчити істину. Тільки завдяки вогню любові, котру Він вливає у наші серця, ми спроможні виконати величне післанництво, яке Ісус нам доручає:

"... будете Моїми свідками...".

Що означає бути свідком Ісуса? Жити новим життям правдивої любові, яку Він приніс на землю, показувати плоди цієї любові. Ми повинні слухати Духа Святого, Який дає нам змогу єднатися з кожним нашим братом чи сестрою при будь-якій зустрічі з ними і досконало їм служити. Він дає нам силу любити їх, навіть якщо вони ставляться до нас вороже. Він збагачує наше серце милосердям і здатністю прощати та розуміти їхні потреби. Він дає

** Перші свідки Ісуса бачили Його, слухали Його науку і торкалися до Нього своїми руками навіть після Його воскресіння.*

нам змогу з ревним запалом виявляти найшляхетніші скарби нашої душі у слушну хвилину...

Любов Ісуса виявляється і передається через нашу любов. Це схоже на лупу, яка збирає промені сонця, і коли наблизити до неї соломку, то ця остання загоряється завдяки цьому скупченню променів (від цього збільшується температура). Але якщо просто поставимо соломку на сонце, то вона не загориться. Так часто буває і з багатьма людьми. Нерідко вони стають байдужими до релігії. Але часто з волі Божої завдяки присутності особи, яка бере участь в любові Божій, вони зігріваються, бо та віруюча людина, подібно до лупи, сконцентровує у собі проміння, запалює і освітлює цих збайдужілих до Бога людей.

З Божою любов'ю у серці зайдемо далеко і дамо змогу багатьом іншим особам скористати з нашого власного досвіду.

"... аж до краю землі".

"Край землі" – ці слова означають не тільки найвіддаленіші куточки, але вони вказують нам також, наприклад, на осіб, які хоч і близько, але ще не мали того великого щастя пізнати Євангеліє. Аж до тих дальших куточків повинне простягнутися наше свідчення.

Крім того ми повинні хотіти застосувати у житті "золоте правило", присутнє у всіх релігіях: чинити іншим те, що би ми бажали, щоб вони нам чинили.

Любов до Ісуса вимагає від нас творення спільноти у цілковитому відреченні себе аж до тих пір, поки інша людина, солодко зранена нашою любов'ю, схоче з нами створити спільноту — зробити взаємний обмін ідеалами, планами, почуттями. Тільки тоді зможемо свідчити Слово, яке стане даром завдяки взаємній любові.

Нехай Господь чинить нас Своїми свідками перед людьми, щоб у небі Ісус – як нам обіцяв – свідчив про нас перед Своїм Отцем.

К'яра ЛЮБІХ

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

"ГОСПОДЬ – МІЙ ЗАХИСТ"

На сторінках нашого журналу висловлюють подяку Господу Богу, Пресвятому Серцю Христовому, Пресвятій Богородиці, Матері Божій Неустанної Помочі, Божому Милосердю за допомогу в різних життєвих ситуаціях, а св. Йосифу Обручнику, св. Миколаю Чудотворцю, св. Антонію Падевському, св. Кипріяну, св. Юстині, св. Архистратигу Михаїлу, св. апостолу Юді Тадею, бл. свщмч. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ, бл. Йосафаті Гордашевській та іншим небесним покровителям за заступництво:

Катерина з м. Червонограда Львівської обл.; Оксана з Сокальського р-ну Львівської обл.; Леся з м. Львова; Ольга Когут зі с. Стара Скварява Жовківського р-ну на Львівщині; Леся з м. Стебника; Ольга з м. Червонограда; п. Галина з м. Львова; Орест Малиновський з м. Золочева на Львівщині; Катерина з м. Тернополя; родина Лавренюк з м. Першотравневська Дніпропетровської обл.; Марія з м. Львова; Стефанія із Радехівського р-ну Львівської обл.; Оксана, студентка Львівського національного університету ім. І. Франка.

ДОБРОМИЛЬСЬКА РЕФОРМА ВІДНОВИЛА ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН

До такого висновку дійшли учасники Міжнародної наукової конференції "Добромильська реформа і відродження Української Церкви", яка проходила 15-17 травня цього року. Ця конференція присвячена 120-й річниці Добромильської реформи і 100-й річниці новіціяту в Крехові.

Перший день конференції відбувся у Львові. У василіянському храмі св. Онуфрія була відслужена св. Літургія, яку очолив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ у співслужінні багатьох священиків. Він виголосив конференційну доповідь про ідеал християнина у вченні св. Василія Великого.

Конференцію у драматичному театрі ім. Марії Заньковецької відкрив о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, голова оргкомітету. Зі вступним словом виступив Протоігумен о. Йосиф Будай, ЧСВВ, а всіх присутніх привітав владика-емерит Софрон Дмитерко, ЧСВВ. Першу доповідь про відновлення Василіянського Чину 1617 року виголосила Альдона Василяускене з Вільнюса.

Отець Йосафат Романик, ЧСВВ підготував дві доповіді, у яких було представлено стан Василіянського Чину в другій пол. 19 ст. — поч. 20 ст.

Гість з Кракова о. Богуслав Стечек, ТІ виголосив змістовну доповідь про благородну роль отців Товариства Ісуса (ченців Єзуїтів) у реформі. Пізніше присутні вислухали ще шість цікавих доповідей про стан суспільства і Церкви до і після реформи та всесторонню душпастирську, видавничу і просвітницьку діяльність оновленого Василіянського Чину.

Другий день конференції відбувся у Крехові. В приміщенні василіянського монастиря прозвучало сім доповідей, які охоплювали переважно педагогічні аспекти виховання ченців у Крехівському новіціяті Василіянського Чину, а також душпастирське служіння отців Єзуїтів в Україні. Молебень у монастирській церкві став останнім акордом другого дня конференції.

Третій день конференції пройшов у Добромилі, історичному осідку реформи. Після доповіді про культурно-просвітницьку діяльність Василіянського Чину і молебня до Пресвятого Серця Христового учасники конференції взяли участь у панахиді на монашому цвинтарі. Найстарший ієромонах Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні 93-літній Дам'ян Богун після панахиди виголосив палку проповідь.

Усі матеріали цієї конференції будуть видані окремою книгою.

КРЕХІВСЬКИЙ ВІДПУСТ

На "теплого Миколая" 24-25 травня 2003 року в Крехівському василіянському монастирі відбувся відпуст. Численні священики, монахи і монахині, десятки тисяч вірних взяли участь у цьому традиційному духовному заході, який щороку відбувається у с. Крехів, що на Львівщині.

Пополудні 24 травня відбулася Хресна дорога на Побійній горі, яка була присвячена християнській родині. У неділю 25 травня найголовнішою подією стала Архиєрейська св. Літургія, яку очолили єпископ-ординарій Сокальський Михаїл Колтун, ЧНІ та єпископ-емерит з Івано-Франківська Софрон Дмитерко, ЧСВВ. Тисячі вірних приступили до св. Тайн сповіді й Причастя.

Ольга КРАК

ПЛАЩАНИЦЯ – У КИЄВІ

На світлині: під час перенесення плащаниці у Києві.

З 28 вересня 2002 року по 2 травня 2003 року тисячі вірних з України та з-за кордону приходили поклонитися копії Туринської плащаниці у Львові. Деякі віруючі навіть свідчать про тілесне і духовне зцілення біля плащаниці.

У день прощання Львова з цією великою християнською святинею 2 травня у катедральному соборі св. Юра відправлялися різні Богослужения. Пополудні розпочалася культурно-мистецька програма за участю музичних колективів Львова. Ввечері копію Туринської плащаниці було винесено на подвір'я біля митрополичих палат, а згодом близько десяти священиків УГКЦ понесли святиню до залізничного вокзалу. Тисячі вірних супроводжували процесію, співаючи воскресні пісні.

Вдосвіта наступного дня на головному вокзалі української столиці плащаницю зустріли Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар та патріарх УПЦ КП Філарет Денисенко. До процесії священиків і вірних зі Західної України, які прибули п'ятьма вагонами зі Львова, долучилися і кияни. Копію плащаниці перенесли до собору св. Володимира Великого у Києві, де було відслужено екуменічний молебень.

11 травня святиню урочисто перенесли до василіянського храму св. Василія Великого, де вона перебуватиме до початку липня цього року. Потім копія Туринської плащаниці продовжить своє паломництво до Донецька.

Ігор СКЛЕНАР

НОВИЙ ЄПИСКОП УГКЦ

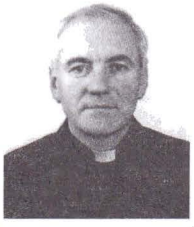

13 травня 2003 року Святіший Отець Іван Павло II призначив **о. Володимира Війтишина** єпископом-коад'ютором (з правом наслідства) Коломийсько-Чернівецької єпархії, підтвердивши таким чином рішення Синоду єпископів УГКЦ. Єпископська хіротонія о. Володимира Війтишина відбудеться 15 липня цього року в м. Коломиї на Івано-Франківщині.

Новий владика народився 9 листопада 1959 року в с. Демидівка Вінницької області. Після закінчення середньої школи навчався у підпільній семінарії УГКЦ. 26 травня 1982 року отримав священичі свячення з рук єпископа Павла Василика. Під час підпілля виконував душпастирські обов'язки у багатьох місцевостях Тернопільщини та Івано-Франківщини. Після виходу УГКЦ з підпілля навчався в Івано-Франківському богословсько-катехитичному інституті, відтак у Люблінському католицькому університеті. Після закінчення останнього у 2002 році отримав ліценціат з душпастирського богослов'я.

З 1990 року виконував обов'язки пароха і декана Тлумача, а з 1997 року – також економа Коломийсько-Чернівецької єпархії.

Прес-секретаріат
Глави УГКЦ

"ВИ – СВЯЩЕНИКИ ПОВІКИ!"

Нещодавно кількість ієромонахів Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні збільшилася. Три новоієреї Василіянського Чину ще 12 травня минулого року прийняли дияконат з рук владики Кир Володимира Ющака, ЧСВВ, під час навчання на п'ятому році філософсько-богословських студій у Польщі.

У Світлий вівторок, 29 квітня цього року в архикатедральному соборі св. Юра Блаженніший Любомир кардинал Гузар висвятив на священиків двох дияконів Василіянського Чину: Дам'яна Дутку і Анастасія Кабаля. 4 травня цього року єпископ-ординарій Івано-Франківський Софрон Мудрий, ЧСВВ у катедральному соборі УГКЦ м. Івано-Франківська висвятив на священика о. диякона Атанасія Євуша, ЧСВВ.

о. Дам'ян Михайло Дутка, ЧСВВ народився 22 липня 1977 року в м. Кемерово (Росія). Разом з родиною переїхав до м. Червонограда в Україні. У 1994 році закінчив середню школу і 18 серпня того ж року вступив до Крехівського новіціяту отців Василіян. Перші тимчасові обіти склав 28 серпня 1996 року, а вічні – 7 травня 2002 року. Виконував служіння при різних монастирях Галичини. З 1997 по 2003 роки навчався у Варшаві.

о. Анастасій Андрій Кабаль, ЧСВВ народився 15 березня 1977 року в с. Семигинів Стрийського р-ну на Львівщині. Має брата і сестру. Неповну середню освіту здобув у 1992 році. Навчався ще два роки у ліцеї при монастирі у Жовкві. У червні 1994 року вступив до Крехівського новіціяту отців Василіян. 23 червня 1996 року склав перші тимчасові обіти, а вічні – 25 травня 2001 року. Служив при монастирях у Гошеві й Золочеві. З 1997 по 2003 роки навчався у Варшаві.

о. Атанасій Ярослав Євуш, ЧСВВ народився 18 квітня 1977 року у с. Межиріччя Сокальського р-ну на Львівщині. Має брата і сестру. Повну середню освіту здобув у 1994 році. 16 червня того ж року вступив до Крехівського новіціяту отців Василіян. Перші тимчасові обіти склав 28 серпня 1996 року, а вічні – 20 травня 2001 року. Служив при різних монастирях Галичини. З 1997 по 2003 роки навчався у Перемишлі.

Бажаємо новоієреям витривати у доброму та провадити Божими дорогами ввірені їм людські душі на многії і благії літа!

НОВИЙ ЄПИСКОП ТОРОНТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

З травня 2003 року на прохання Синоду єпископів УГКЦ Святіший Отець Іван Павло II іменував єпископом Торонтської єпархії УГКЦ о. Степана Хмілярa на місце єпископа-емерита Корнелія Пасічного, ЧСВВ. Єпископська хіротонія відбудеться 23 червня цього року в Торонто.

Народився 24 травня 1942 року в м. Лямонт (Канада). Закінчив Оттавський університет св. Павла. 11 червня 1972 року отримав священичі свячення з рук єпископа Ніля Саварина, ЧСВВ. Душпастирював у різних парафіях Канади. До призначення єпископом виконував обов'язки пароха церкви Різдва Пресвятої Богородиці в канадському м. Міссісаґао, а також єпархіального радника і канцлера.

НА МІСІЯХ У США

Член редколегії нашого часопису о. Василь Зінько, ЧСВВ, незважаючи на свій похилий вік, продовжує здійснювати духовні подвиги. Нещодавно він провів св. місії в українських парафіях Нью-Йорка та околиць міста, які обслуговують отці Василіяни.

Побут о. Василя в Америці розпочався відвіданням новіціятського дому в м. Гленкові (неподалік Нью-Йорка), яке мальовничо розкинулося над морем. Магістром новіціяту є о. ігумен Кирило Іщук, ЧСВВ. Тут діє велика центральна бібліотека Американської Провінції отців Василіян. Новиками переважно є українські юнаки з Бразилії, бо зі самої Америки дуже мало духовних покликань. Для братів о. Василь провів духовну науку. У цьому монастирі, крім новиків, проживають ще декілька ієромонахів Василіян, серед них відомий історик Василіянського Чину о. Атанасій Пекар.

Отець Василь голосив багатоденні місії у трьох василіянських парафіях Нью-Йорка – св. Юра (Манхеттен), Воздвиження Чесного Хреста (Асторія) та Покрову Пресвятої Богородиці (Бронкс). Там вірні ще говорять доброю українською мовою, незважаючи на те, що їхні предки прибули до Америки майже сто років тому.

Загалом церкви, у яких о. Василь правив Божественні Літургії і проводив духовні реколекції, гарно й охайно впорядковані, мають колоритні іконостаси, мистецькі розписи, що сприяє молитовному настрою та побожності наших вірних.

Ігор МАНДРІВНИЙ

Від редакції. *Недавно у Чикаго і Детройті (США), де отці Василіяни розгорнули плідну душпастирську діяльність, подібні місійні науки голосив молодий Василіянин з Києва о. Рафаїл Стефурак.*

У ПІДГІРЦЯХ – ОСЕРЕДОК ДУХОВНОЇ ВІДНОВИ

У Підгорецькому василіянському монастирі з початку червня до кінця листопада відбудуться духовні реколекції для духовенства і широких кіл вірних за таким графіком:

1-6 червня – бізнесмени, банкіри, економісти, бухгалтери; **8-13 червня** – художники, письменники, артисти; **15-20 червня** – подружні пари; **22-27 червня** – християнські спільноти (ІІІ Василіянський Чин, Апостольство молитви, Марійські дружини, працівники видавництв); **30 червня-4 липня (27 липня-1 серпня, 17-22 серпня, 12-17 жовтня, 9-14 листопада)** – монахині; **6-11 липня** – студенти (хлопці віком 18-25 років); **13-18 липня (10-15 серпня)** – вчителі; **20-25 липня** – студенти (дівчата віком 17-25 років); **3-8 серпня** – монахи (студенти); **24-29 серпня** – семінаристи, катехити, студенти (хлопці); **31 серпня-5 вересня** – пенсіонери, безробітні і всі бажаючі; **7-12 вересня (23-28 листопада)** – лікарі, медсестри, фармацевти; **14-19 вересня** – сім'ї; **21-26 вересня** – працівники міліції, військові; **28 вересня-3 жовтня** – політики, юристи, судді; **5-10 жовтня (16-21 листопада)** – монахи; **19-24 жовтня (26-31 жовтня)** – священики; **2-7 листопада** – дружини священиків.

За довідками звертатися: монастир Благовіщення Пречистої Діви Марії, с. Підгірці Бродівського р-ну Львівської обл., тел. (03266) 90-518.

СИМВОЛ ВІРИ (6)

"Віруємо в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Який вознісся на небо і сидить праворуч Отця...".

Цей артикул нашої св. віри повністю взятий з Євангелія від св. Марка (пор. 16, 19). Св. апостол Лука закінчує своє Євангеліє розповіддю про вознесіння Ісуса Христа, а на початку своєї книги "Діяння апостолів" він розповідає, що Воскреслий Христос після сорокаденного повчання і об'явлення Себе учням вознісся на небо, давши їм вказівку не покидати Єрусалиму, а очікувати зіслання Святого Духа.

Як бачимо, ці дві події – вознесіння і зіслання Святого Духа – мали переломний характер. До вознесіння Ісус був разом із Церквою (тобто новим народом Божим) тут, на землі, а після вознесіння Його роль провідника Церкви виконує Святий Дух. Ісус, Голова Церкви, вже не буде більше видимим, а возсяде праворуч Отця, тобто повністю прославиться. Ще під час Своєї апостольської діяльності на землі Ісус неодноразово говорив, що Йому треба відійти туди, звідкіля Він прийшов, і що до неба "ніхто не може увійти, крім того, хто зійшов з неба – Сина Чоловічого" (Ів 3, 13).

До Христового вознесіння у небі перебував лише сам Триєдиний Бог і Його ангели, але Своїм вознесінням Ісус у людській природі зробив місце для святих людей. Тому ця подія має подвійний вимір: на небо повертається не лише друга особа Божа, але відкуплена людська природа. "Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе" – ці слова Ісуса записані у Євангелії від Івана (12, 32).

Прославлення Ісуса розпочалося у Велику п'ятницю, коли Він був піднесений на хрест, а закінчилося у день Його вознесіння, коли знову возсів праворуч Отця. Автор послання до євреїв убачає у вознесінні Ісуса Христа Його священиче й спасительне діло, бо Він як первосвященик увійшов не у рукотворну святиню, а у саме небо, щоб туди привести усіх, які увірували в Нього (пор. Євр 9, 24). Св. євангелист Іван у своїй пророчій книзі "Одкровення" (4, 11) описує цю подію, немов небесну Літургію і прославу Сина Чоловічого у небі.

Св. Іван Дамаскин цю істину нашої віри, що Христос сидить праворуч Отця, пояснює так: "У словах *праворуч Отця* розуміємо славу й честь Божества, де Той, Хто існував як Син Божий перед усіма віками, як Бог та єдиносущний із Отцем, сів тілесно після того, як воплотився і як тіло Його було прославлене".

У численних пророцтвах про Месію було передбачено, що Він, виконавши Своє діло, буде прославлений у небі. У книзі пророка Даниїла написано: "І дано Йому владу, славу й царство, і всі народи, племена та язики Йому служили. Влада Його – влада вічна, що не минеться, і царство Його не занепаде ніколи" (7, 14).

Подія вознесіння Ісуса Христа відбулася, згідно з переданням, на вершині Оливної гори, де і сьогодні у невеликій капличці є камінь, на якому востаннє відбилася стопа Ісуса Христа на землі.

На Вечірні празника Вознесіння ми співаємо: "Прийшов Ти, Господи, на гору Оливну з Своїми учнями і Матір'ю Своєю, що породила Тебе, Творця і Владику всього. Бо треба було, щоб вона, яка більш усіх по-материному співстраждала у Твоїх страстях, втішалася превеликою славою Твого тіла. Ставши її співучасниками у вознесінні Твоїм на небо, теж і ми, Владико, славимо велику Твою до нас милість".

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ДУШЕ СВЯТИЙ, ЖИТТЯ ПОДАТЕЛЮ!

"Ваше тіло — храм Святого Духа" (1 Кор 6, 19).

Ісус Христос після Свого вознесіння таїнственно присутній між нами, укритий у Пресвятій Євхаристії і у Своєму Містичному Тілі, тобто Своїй Церкві. Ми бачимо види хліба і вина, ми віримо, що Христос між нами, бо Він сам обіцяв, що буде там, де двоє або троє зберуться в Його ім'я, і залишиться з нами до кінця віку. Сам Він говорить про новий спосіб Своєї присутності: "Як прийде Утішитель, Якого зішлю вам від Отця, Дух істини, Який від Отця походить, то і Він свідчитиме за Мене..." (пор. Ів 15, 26).

Усе те, що мають Отець і Син, передає Утішитель, тобто Дух Святий учням Христовим, дітям Божим. Як Син Божий не говорить сам від Себе, а говорить те, що чує від Отця, так і Дух Святий не бере "Своє", а те, що Отцеві й Синові належить, і таким чином виконує волю Отця. Христа, отже, більше не бачимо тілесними очима, як Його бачили апостоли, бо нині Він між нами присутній діянням Святого Духа.

Святий Дух – третя Божа особа, рівнославимий і рівнопоклоняємий з Отцем і Сином, – уможливлює наше спілкування з Отцем і Сином, тобто з Пресвятою Тройцею, бо й сам у цьому спілкуванні бере активну участь: "Так само й Дух помагає нам у немочі нашій; про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними" (Рим 8, 26).

Божі особи, хоч однієї природи, справді різняться між собою: Отець нероджений, Син роджений, а Дух походить від Отця (і Сина). Церква приписує їм діяння: Отець — Творець, Син — Відкупитель, а Дух — Животворець, Той, Який усьому, що існує, дає життя і його освячує.

Святий Дух є провідником Церкви у світі, тому такі чесноти, як наприклад, розум, рада, кріпость, знання тощо, св. Церква називає дарами Духа Святого, а високі почуття, що зроджуються у душах християн (віра, любов, мир, довготерпеливість, радість та ін.) називаємо плодами Святого Духа.

Бог Отець і Бог Син присутні у світі посередництвом Духа Святого, тому час, у якому живемо тепер, називаємо "часом Святого Духа". Саме Святий Дух чинить так, щоб Церква не зійшла на манівці, через Нього ми маємо запевнення, що все, у що віримо, є правдивим.

Христос говорить, що не проститься хула на Духа Святого, бо хто не бажає Його слухати, втрачає будь-який зв'язок з Богом і неможливо, щоб він осягнув спасіння, аж поки не навернеться і не перестане хулити – опиратися Божому плану спасіння людей.

Молитва до Святого Духа, щоб кожного з нас, а особливо церковну ієрархію провадив Своїм старанням, є однією з найважливіших молитов у Церкві. Тому всі наші молитви і працю слід розпочинати молитвою до Святого Духа і тоді справді осягнемо Царство Небесне, яке для нас Бог Отець сотворив, до якого Син Божий відчинив двері, а Дух Святий невпинно провадить Своїми вірними дорогами.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

СОРОМ – ДАР БОЖИЙ

Господь Бог наділив нас різними дарами і чеснотами. Безглуздо було б говорити, що якісь із них є непотрібними або менш чи більш важливими. Всі вони є для нашого добра, а понад усе – для спасіння безсмертної душі.

У раю перші люди не мали потреби в чеснотах, оскільки вони відчували себе щасливими, адже були в присутності Божій і не мали чого соромитися, бо усвідомлювали, що все сотворене Богом було добре. Та з гріхом людина отримала почуття сорому, бо почала відрізняти добро від зла, разом із ним увійшло бажання грішної пожадливості й насолоди.

Ми повинні мати сором перед гріхом. Саме він зупиняє нас перед злом, вчинками, які є часто аморальними й згіршають інших. Людина, яка соромиться, є скромною і уважною, пильно зважаючи на кожне своє слово й діло. Занепад культури притуплює даний нам Богом сором, і те, про що вчора було соромно говорити, нині можемо побачити. Сьогодні багатьом людям не соромно дивитись порнографічні фільми або зодягатись у непристойний одяг.

Диявол, коли вводить людину в спокусу, то забирає у неї сором, і тоді часто людина чинить гріх. Той, хто є практикуючим християнином, хоч і в немочі своїй теж інколи втрачає сором, однак, все ж таки пізніше після скоєного гріха така людина кається, бажає змінитися і більше не повторювати ганебних вчинків.

Часто після того, коли людина згрішила, лукавий повертає їй почуття сорому, вона шкодує, що так поступила, чує голос свого сумління, але вже соромиться не тільки гріха, але й сповіді і того, що подумає про неї священик. Така поведінка притаманна непрактикуючим християнам, які соромляться бути інакшими і не каються у скоєному. Саме у таких випадках лихий дає людині свій неприродний сором, щоб вона затаїла у св. Тайні сповіді гріх, яким прогнівила Бога і допустилась ще більшого гріха – святотатства.

Сьогодні молодим людям бракує сорому. Часто це є наслідком поганого виховання, а радше неправильних батьківських настанов. Інколи самі батьки вчать дитину не соромитися: не соромся бути наглим, не соромся його обізвати чи просто згрішити! Людина без сорому є нахабною, їй байдужа думка інших про неї.

Нині, на жаль, деякі люди не соромляться зраджувати жінці або чоловікові, мовляв, такий спосіб життя практикує весь світ, таке показує телебачення. Їм не соромно втрачати свою чистоту і жити розпусним життям. Можна взяти свічку в руку і, подібно до давньогрецького філософа Діогена, шукати серед молодих людей тих, які цінують дар невинності й розуміють, що покликані до нормального подружнього життя.

Багато є таких, які не соромляться своєї нелюдяності, невдячності батькам, лінивства, ненависті чи будь-якого іншого гріха. Знаємо таких людей, котрі соромляться тих цінностей, які завжди повинні займати важливе місце у їхньому житті – ніколи не можна соромитися своїх батьків, свого роду, своєї Батьківщини, рідної мови і звичаїв, своєї віри і обряду.

Не забуваймо про дар Божий – сором, коли маємо спокусу згрішити. Цінуймо і бережімо свою душу, "бо яка користь людині здобути світ увесь, а занапастити свою душу?" (Мк 8, 36).

Степан СУС

КРИВДУ ТЕРПЕЛИВО ЗНОСИТИ

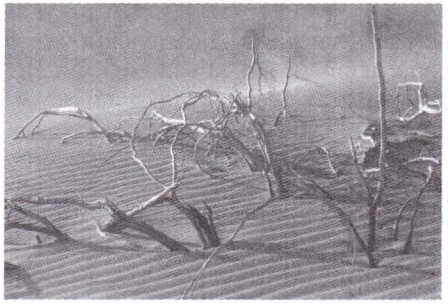

У кожному нашому молитовнику є т. зв. катехизмова частина, у якій між іншим мовиться і про добрі діла щодо душі, зокрема на важливому місці стоїть таке: "кривду терпеливо зносити".

Кривду терпеливо зносити навчає нас Своїм прикладом сам наш Господь Ісус Христос, Який зазнав великої кривди від Своїх противників – провідників єврейського народу.

В останні дні Його життя відбувалася кривда за кривдою, починаючи від зради Його учня Юди і закінчуючи зневагою розбійника, який висів ліворуч від Спасителя на хресті й казав: "Якщо Ти Син Божий...". А Господь наш ці кривди терпеливо зносив, молячись: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять". Таким терпеливим знесенням кривди Ісус зробив Собі добро, бо залишився слухняним волі Отця до кінця, а Своїм кривдникам тим, що багато з них тоді навернулося, бачачи Його терпіння.

Ця прикмета, тобто терпеливість, – це одна з цілісних частин любові до ближнього. Вона часто має могутній вплив на тих саме, що кривду чинять. От було в часі союзу багато наших священиків і мирян по тюрмах та концентраційних таборах. Одного дня в'язні спорудили хрест і повеліли одному священикові Василіянинові його носити й при тім собі з нього насміхалися. Та він, пам'ятаючи хресну дорогу свого Господа й Спаса, спокійно ніс цей хрест. Згодом до нього ті в'язні почали ставитися з дуже великою пошаною і він здобув собі незаперечний авторитет у таборі.

Протягом століть наш народ терпеливо переносив багато кривд від своїх сусідів і ще до сьогодні переносить кривду, і то на своїй власній землі та й у своїй, як здається, державі.

Похвальне і перед Богом заслужливе є таке терпеливе зношення кривди, коли переносять її без нарікань і ненависті, в усьому погоджуючись з Божою волею. Однак, як того навчає богослов'я, помимо терпеливого перенесення кривди ми маємо ще обов'язок вимагати направлення заподіяної нам шкоди. Це цілком не противиться доброму ділу, а навпаки, його удосконалює і до доброго діла додає ще краще благе діло.

А то як? А то так, що ті, які кривдили, будуть застановлятися над зробленим ними лихом і стримаються у майбутньому, коли знатимуть, що треба кривду направити і винагородити шкоду. Коли ж ми того не вимагаємо, то наші кривдники поступають ще гірше і стягають на себе ще більшу кару і Божу пімсту, бо Господь є справедливий.

У багатьох псалмах псалмопівець вимагає, щоб Господь покарав тих, що чинять кривду людям, зокрема сиротам і вдовам, і встановив справедливість. У більшості випадків св. Письмо закликає до терпеливого зношення кривди аж до кінця. Св. апостол Павло запевнює: "Хто витриває до кінця, той спасеться".

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ СВ. ПРОКОПІЯ

На теренах сучасних західнослов'янських країн Чехії і Словаччини існували численні монастирі східного обряду ще з часів свв. апостолів Кирила і Методія. Найславнішими з починателів монашого життя на тих теренах були три великі монахи: св. Горазд (місцевість неподалік Велеграду), св. Сворад (гора Собор біля Нітри), св. Прокопій (Сазава неподалік Праги).

25 березня 2003 року в Чехії відбулось відзначення 950-річчя від дня смерті св. Прокопія у Сазаві. Святкування ще одного святопрокопіївського ювілею – 800-річчя проголошення його святим – буде проводитися 4 липня 2004 року. Проміжок часу між цими двома ювілеями становить своєрідний святопрокопіївський рік у Чехії, який святкують отці Василіяни у монастирі св. Прокопія в Сазаві, що належить до Чеської делегатури.

До 1097 року старовинний сазавський монастир належав монахам Василіянам, а потім майже ціле тисячоліття він був у власності римо-католицьких ченців. З 2000 року монастир св. Прокопія належить отцям Василіянського Чину.

Св. Прокопій, який є покровителем василіянської обителі у Сазаві, на 25 році свого життя пережив внутрішнє навернення, котре спонукало його залишити родину і стати на дорогу радикального наслідування Христа. Він став монахом-пустельником і вів строге подвижницьке життя. Згодом він заснував осідки пустельників, а пізніше монастир, який діяв за правилами св. Василія Великого. Св. Прокопій був священнослужителем у східному обряді і був послідовником слов'янських апостолів свв. Кирила і Методія.

Господь відзначив св. Прокопія як за життя, так і після смерті великими духовними подвигами і даром чудотворення. Через заступництво св. отця Прокопія багатьом сліпим повертався зір, глухим – слух, прокажені – очищувалися, немічні – уздоровлювалися, одержимі злим духом – визволялися від влади темних сил, німі починали говорити, мертві воскресали. А коли відкрили його гріб, то, як свідчить автор життєпису св. Прокопія, "всі присутні були вельми зворушені і дивувалися, бо звідти виходив прекрасний аромат".

Св. Прокопія часто зображали, як монаха, який запряг у плуга диявола і орав ним землю. Це символізує духовний бій святого і його перемогу над силами темряви. Св. Прокопій допомагає багатьом людям визволятися від духовних кайданів, тобто різних видів узалежнення, що є духовним рабством.

Мощі св. Прокопія спочили у крипті сазавського храму. 29 травня 1588 року мощі вони були перевезені до празького храму Всіх Святих. У 1669 році до Сазави було повернено рамено св. Прокопія. Це спричинило оживлення паломницьких прощ, щоб вшанувати мощі цього святого.

У головний вівтар храму були вкладені ідентифіковані мощі св. Прокопія з нагоди 950-річчя від його дня смерті. Перед ними щодня численна василіянська спільнота випрошує щедрі Божі ласки і зріст у вірі греко-католиків Чехії.

о. Маркіян ГІТЮК, ЧСВВ
Прага (Чехія)

"ЦИВІЛІЗАЦІЯ ЖИТТЯ І СМЕРТІ"

Неодноразово і багатьма способами Папа Іван Павло II звертається до всіх людей доброї волі та акцентує велику увагу на біблійні й позабіблійні тексти, що стосуються пошани й гідності людського життя.

Що має на увазі Святіший Отець, коли говорить про "цивілізацію життя" і "цивілізацію смерті"? Говорячи про егоїзм, утилітаризм, індивідуалізм, що є основою "цивілізації смерті", він перш за все наголошує, що все це, якщо вкорениться у людському серці, здатне перекреслити гідність і недоторканість іншого, його життєвоважливе відношення до Бога і право до самореалізації, тим самим спричиняючи його смерть у формі аборту, евтаназії тощо.

Людське життя є недоторкане від хвилини зачаття і до природної смерті. Ненароджена дитина є повноцінною людською істотою і суб'єктом права. Багато держав проголошуючи і декларуючи демократичі засади, насправді є далекими від демократії. Папа Іван Павло II в енцикліці "Євангеліє життя" ставить таке запитання: "Чи можна говорити про гідність кожної особи, коли дозволяється вбити найслабшу і найневиннішу?". В ім'я якої справедливості люди зазнають найнесправедливішої дискримінації, коли одних визнають вартими захисту, а іншим у цьому відмовляють? Чому все-таки людство "не зауважує", що веде війну проти себе, топче власне і свого ближнього право гідно жити, приймає закони, несправедливі щодо себе, а гарантія прав на життя, здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека нерідко вже стають "коштом" інших: ненароджена дитина "коштом" кар'єри матері, евтаназія важкохворого члена сім'ї коштом "спокою" і "нервів" інших членів родини, клонування "коштом" майбутнього здоров'я якої-небудь особи.

Святіший Отець, закликаючи нас творити "цивілізацію життя", вказує на ті дороги, завдяки яким ми можемо віднайти її. Є це дороги правдивої любові, внутрішнього дару самого себе, правда і відповідальність за "брата свого".

"Де Авель, брат твій?" — "Не знаю. Хіба я сторож брата мого?" (Бут 4, 9). Уже в цій біблійній розповіді про перше вбивство ми бачимо, що людина повинна бути "сторожем брата свого", бо Господь вимагає відповіді від Каїна, а отже, людина є відповідальною за життя свого ближнього. Іншими словами, людина має, з однієї сторони, право на життя, а з іншої – вона зобов'язана шанувати і берегти життя. Людина не є абсолютним володарем життя, а радше Божим містоблюстителем; лише Господь є Господом життя і смерті, Він є той, "Який любить життя" (пор. Муд 11, 26).

З любові, якою Бог любить життя, бере початок пасхальна таємниця, в якій смерть переможена смертю Христа, в якій Він об'являється нам до кінця, як Датель життя, яке неможливо знищити. Людське життя, безперечно, пов'язане з Богом, а тому є освяченим і недоторканим. Всяке втручання, обмеження чи навіть знищення людського життя є злочином Каїна. Таким чином, протистояння життя і смерті є переможене Ісусом Христом і Доброю Новиною – Євангелієм життя, життя "нового" і "вічного", у світлі якого набувають абсолютного значення всі аспекти і моменти людського існування.

Аборт є великим злочином проти життя ще ненародженої дитини, чи як називає його Іван Павло II, є "найжахливішим лиходійством", "змовою проти життя", перешкодою для творення "цивілізації любові" та проповідування Євангелія. Аборт, за словами Папи, "є і залишається безпосереднім і свідомим вбив-

ством кволої і безборонної дитини, яка знаходиться у початковій фазі свого розвитку, між заплідненням і народженням; він є порушенням п'ятої Божої заповіді: "Не вбивай".

Причинами аборту є втрата чутливості до Бога, яка супроводжується втратою чутливості до людини, її гідності і життя; неправильне мислення, а внаслідок цього рішення вбити ненароджену дитину; егоїстичні міркування; незнання правдивої суті батьківства і материнства, незнання "місії" людського тіла; роз'єднання та поділ категорій на матеріальні та духовні; раціоналізм, який не визнає поняття "Таїнство"; політика, яка будує своє власне поняття про людину; технічні засоби (Іван Павло II називає це "технічною цивілізацією"), котрі створюють нове поняття про людину, яку можна отримати за всіма правилами сучасного ринку "коли, якщо і як мені краще" і т. п.

Безпосередню і пряму відповідальність за аборт несуть батьки дитини, які чинять смертельну рану свого "найціннішого дару шлюбу", принижують свою природну гідність як "святилища життя" і спільноти любові. Подружній союз чоловіка і жінки, яким Бог довірив продовження людського роду, повинен стати даром життя, а не "святилищем смерті".

Відповідальними за аборт також є лікарі, представники влади чи взагалі суспільство; всі вони несуть часткову відповідальність за гріх ("суспільний") проти свого ближнього. Лікарі, які покликані служити і охороняти життя, сьогодні дедалі частіше стають виконавцями вбивства ненароджених дітей, а це суперечить їхній меті та заперечує їхню лікарську гідність. Хіба вони забули, що їх правилом є "caritas et justitia" – любов і справедливість, а їхньою обіцянкою стали слова Гіппократа, що полягають у "добрі пацієнта"?

Держава і владні структури, а також правова система повинні все ж переглянути основні нормативно-правові документи, що стосуються проблеми абортів та скласти нові з врахуванням біоетики. Гідність і пошана людського життя, осудження аборту, соціальний та правовий захист подружжя і сім'ї, соціальне забезпечення під час хвороб, відповідна допомога для багатодітних сімей тощо – все це повинно стати в основі законодавчої системи всіх держав, в тому числі й України.

Аргументом, який повністю перекреслює "логіку" аборту є те, що сам Бог прийшов до нас, щоб ми мали життя вічне. Не менш важливим є те, що життя постає перед нами як велике добро і як дар Божий. Вже з хвилини зачаття Бог знає нас і діє в нас. Сенсом життя, зрештою, не є його залишити для себе, бо так втратимо його, але безкорисливо дарувати себе.

"Дар життя, – пише Папа Іван Павло II у "Листі до сімей", – одночасно стає даром для тих, хто дає життя. Вони не можуть не відчути присутності дитини, її участі в їхньому житті, її внеску у спільне добро подружжя й родинної спільноти... Людина є також спільним добром кожного людського суспільства, "дорогою Церкви", але насамперед вона є тією людиною, про яку сказав св. Іриней, що вона є "славою Бога", а слава Бога є спільним добром усього того, що існує; спільним добром людського роду". Можна навіть сказати: "Як воскресіння є об'явленням життя поза порогом смерті, так і народження дитини є об'явленням життя, завжди призначеного через Христа для "повноти життя", яка є в самому Бозі: "Я прийшов, щоб мали життя – щоб мали його у повноті" (Ів 10, 10)".

Віталій ЮРЧАК

НЕ РОЗПИНАЙМО СПАСИТЕЛЯ!

Приміський поїзд був повністю заповнений пасажирами. У вагон увійшли уже давно знайомі Андрій і Павло. Вони тільки-що зустрілися на станції і тепер, у вагоні, продовжували свою розмову на релігійну тему.

– Як розуміти слова отця пароха, що ми також розпинаємо Ісуса?

– Андрію, та ми щодня своїми гріхами розпинаємо нашого Спасителя. Ось поглянь: тут п'ють, там сваряться, хоч всі ми їдемо до одного місця свого призначення.

І дійсно, поряд сиділи молоді чоловіки і вели жваву розмову, розпиваючи горілку і пиво.

– Чи я п'ю, чи гуляю, а зарплату добру маю, – хвалився своїми успіхами один з них.

– Діти, скільки можна пити... – дорікала старенька бабуся.

– Бабцю, за свої п'ю, то гріха не маю, – навідріз відповів бабусі здоровань.

– А жінка, діти, що вони скажуть, як додому прийде батько, не схожий на себе? – запитала бабуся.

– Жінка плаче, діти скачуть, бо їх тато п'є добряче, – говорив, посміхаючись чоловік, а потім додав: – У вас, бабусю, напевно, такий же зять, що любить випити? Бо в мене вдома живе теща, подібна на вас.

Бабуся нічого не сказала, лише скрушно похитала головою. А чоловік весело звернувся до товаришів зі словами:

– Ану, хлопці, давайте по третій. Бог любить трійцю.

Тут Павло вже не витримав і рішуче звернувся до хлопців:

– Якщо у вас вже сорому немає стареньку бабусю ображати, якщо вам байдужою є ваша бідна жінка і діти, то хоч Бога не ображайте, бо Він не тільки не любить трьох чарок, а взагалі твердить, що п'яниці Царства Божого не успадкують.

Від цих несподіваних слів усі принишкли. У цій тиші було чути розмову на сусідній лавці. Там чоловіки грали в карти на гроші. Один з них програв і жалісно просив своїх товаришів по грі:

– Хлопці, бійтеся Бога, та я живу тільки на одну зарплату. Хоч би хотів щось вкрасти, та нема що.

Павло, почувши це, чемно звернувся до картярів:

– Якби ви Бога боялися, то не грали в карти на гроші, бо в таких азартних іграх радіє тільки один, тобто той, хто виграє, а всі решта програють деколи і останню копійку. Краще по справедливості розділити, ніж зазіхати на чуже майно, хоч би і державне.

– Брати державне – це не крадіжка, – мовив якийсь чоловік, тим самим стверджуючи, що зазіхання на спільне добро не є злом.

– Але священики застерігають, що красти – це важкий гріх... – сказав невпевнено один з картярів.

– Священики так говорить, бо мусять так говорити. Вони на те і священики, а ми маємо свій розум і поступаємо так, як нам життя підказує.

* * *

Андрій і Павло, не витримавши цієї безбожної балаканини, вирішили перейти в інший вагон. Там було менше людей і вони швидко знайшли вільні

місця. Не встигли вони зручно сісти, як тут почули розмову двох жінок, котрі сперечалися між собою.

– Я б ніколи не займала чужого чоловіка. Розбивати чужу сім'ю – це гріх, – дорікала старша жінка молодиці, що сиділа навпроти неї.

– Його сім'я від початку була невдалою. Не я, а він нав'язав мені своє співжиття, хоч його дружина говорить протилежне.

– Але життя без шлюбу є важким гріхом, а гріх не можна оправдовувати. Господь за все колись спитає.

– Хіба Господь Бог є проти нашої любові? Це тільки Церква забороняє нам разом жити.

– Раніше такого не було. Сімейне життя вважалося чимось святим, а тепер подружня зрада, розлучення, аборти вважаються життєвою необхідністю, – втрутилась у їхню розмову інша жінка.

– Я сама перервала свою вагітність. А що я мала робити, як іншого виходу не було, хоч зараз шкодую, що так сталося, – мовила зовсім молода жіночка.

– Так, світ тепер зовсім перемінився. От моя сусідка що тільки не витворяє, а коли я сказала їй, що не можна зраджувати своєму чоловікові, то вона відповіла: "Він якби міг, то робив би те саме". Ой, не буде благословити Господь наш народ. Дивіться, яка тепер мода. Чи раніше так одягалися, як тепер? – висловила своє незадоволення якась бабуся.

На бокових сидіннях сиділи молоді дівчата, переглядаючи непристойні часописи. Вони теж включилися у розмову:

– Зараз двадцять перше століття і ми не можемо так одягатися, як ви раніше одягалися.

– Це так, але Бог дав нам розум, щоб ми розпізнавали, що є добре, а що недобре, – мовила жінка до молодих дівчат.

– Тепер дівчина у шістнадцять років більше знає, як жінка, що прожила ціле життя на селі, – гостро відповіла дівчина і, витягнувши з сумочки сигарету, вийшла у тамбор.

– А ви знаєте, я їм не дивуюся. Це ж ми їх виховуємо. Які батьки, такі їхні діти. Ось вчора я на базарі сказала одній жінці, що не можна обдурювати на вазі. А вона мені каже: "Так усі роблять". Основи нашого виховання закладені в наших родинах. На жаль, наше родинне життя давно руйнується і тепер не виправляється, а навпаки, поглиблюється ця руйнація, – мовила старша жінка.

Тут жінки почали обмовляти священиків і Павло та Андрій знову були змушені шукати нові місця.

* * *

Побачивши в кінці вагону два вільні місця, вони перейшли туди. Поряд з ними сиділи дві старші жінки, радше бабусі. Вони якраз закінчили відмовляти вервицю.

– Це вже ми пересіли на третє місце. Всюди чуємо суперечки, грішні розмови, і тільки тут побачили, що є люди, які пам'ятають про Бога, – мовив Павло і звернувся до свого приятеля: – Тепер, Андрію, бачиш, як нині люди своїми гріхами розпинають нашого Спасителя?

Андрій мовчав і тим самим погоджувався з Павлом. Одна з жінок підтримала розмову:

– Ми є членами Апостольства молитви. Їдемо на першу п'ятницю до Львова. Вранці я ледь піднялася з ліжка, відчувала слабкість тіла і вже не думала, що поїду на Святу годину. Але найперше я подякувала Богові за ніч і за мої

терпіння, бо дуже болить мене спина. Тому весь час просила Матір Божу про молитви за мене, щоб я могла ще сьогодні поїхати на Службу Божу і прийняти св. Причастя.

– А що вам дає св. Причастя, бо я причащаюся тільки на Великдень і вважаю, що цього достатньо? – з цікавістю запитав Андрій.

– Синочку, я під час св. Причастя маю змогу розмовляти з добрим і милосердним Ісусом. І я собі аж ніяк не уявляю, щоб таку розмову проводити тільки раз на рік. Я щомісяця сповідаюся, щоб іти на розмову з Ісусом із чистим сумлінням. Після св. Сповіді на душі мені стає легко і радісно.

– Хіба у вас є гріхи, та ви такі побожні, – сказав Андрій, а за хвилю додав: – Он там жінки сидять, розказують про різні грішні речі й говорять, що гріха не мають за свої вчинки.

– Всі ми на цьому світі грішні, бо не прислухаємося до голосу Ісуса. Я сьогодні протягом цілого дня згадувала Спасителя і всі болі перейшли, а на душі – радість. Ми собі не уявляємо, якого маємо Доброго Приятеля, Котрий облегшує усі наші терпіння.

Поїзд поволі під'їжджав до вокзалу. Люди готувалися до виходу з вагону. Одні були неспокійні, навіть сердиті, інші мовчали, очікуючи прибуття на вокзал. Тільки ці жінки, які їхали з молитвою, були сповнені радістю й спокоєм.

Андрій і Павло теж були спокійні у своєму серці. Вони вже не сперечалися. Андрій був переконаний, що Ісус Христос – вчора, сьогодні і завтра той самий навіки, і сьогодні багато людей розпинають Спасителя своїми гріхами, а Його милосердю немає меж.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

РОЗВАЖАННЯ НАД БЛАЖЕНСТВАМИ

Нагірну проповідь, тобто блаженства, Ісус виголосив на одній із гір над Капернаумом. Ісус Христос звертається до народу твердженнями у вигляді блаженств: "Блаженні вбогі духом, блаженні лагідні...". Дехто називає їх парадоксами християнського життя, бо поєднують щасливість, тобто блаженство, однак, не з успіхами, але з убогістю, а лагідність важить більше в науці Месії, ніж влада і могутність світу. Це нелегкий, але єдиний шлях до правдивого щастя і святості.

Ісус наголошує у своєму вченні на чистоті внутрішнього світу людини, стриманості, сумирності, підкреслює, що його послідовники, приймаючи на себе ярмо Його нової заповіді, не уникнуть ні скорботи, ні переслідувань.

Євангельський дух, яким жив Ісус Христос, має випромінюватись з Його послідовників, які наслідують свого Вчителя. Правдивий християнин – це той, хто своїм праведним і чесним життям освітлює і показує іншим дорогу до Небесного Царства. Ісус казав: "Ви – сіль землі... Ви – світло світу" (Мт 5, 13–14).

Праведність християнина полягає не у зовнішньо-формальному виконуванні приписів, перед яким застерігав нас Ісус Христос словами: "Коли ви своєю праведністю не перевищите книжників і фарисеїв, не ввійдете в Царство Небесне" (Мт 5, 20), а в його любові, якою він огорне всіх людей, навіть своїх неприятелів, як заповідав Божественний Спаситель: "Ви чули, що було сказано: люби ближнього свого й ненавидь ворога свого. А я кажу вам: любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас" (Мт 5, 44–45).

Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне (Мт 5, 3).

Однією з умов осягнення стану праведності, тобто блаженства, є життя у дусі вбогості. Очевидно, що не йдеться тут про зовнішнє матеріальне вбозтво чи бідність, які переживають у сьогоденні мільйони людей на земній кулі. Вбогими, до яких Бог виходить назустріч з любов'ю, є ті, які чинять з убогості все можливе, щоб наблизитися до Нього зі смиренням і довір'ям, бо саме від Бога очікують всілякого добра для себе і не вважають за скарб багатства цього світу.

Зрозуміло, що між ними можуть бути люди різного етнічного чи соціального походження, економічного рівня чи умов життя. Нині у світі щодня трапляються різні стихійні лиха і нещасні випадки. Може так статися, що найбагатша людина в швидкому часі, а то й в одній хвилині зубожіє, але це ще не означає, що вона буде щаслива. Правдиве убозтво в духовному вимірі дає можливість навіть найбіднішій людині, яка покладається в усьому на Господа і довіряє Йому, відчувати себе щасливою і духовно багатою.

"Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне". Блаженні ви, що сумлінно сприйняли Слово Боже й з користю для себе використали його, щоб дало воно тридцятикратний, шістдесятикратний або навіть і стократний плід. Блаженні ви, що з вдячністю отримали Божі дари і не змарнували Божої благодаті. Блаженні ви, що працювали, не лінуючись, щоб осягнути поставлену перед вами благородну мету, а досягнувши певного матеріального рівня чи добробуту, не заполонювали серця тим, що проминає, а ділилися своїми прибутками, майном чи власністю з малозабезпеченими, бідними і потребуючими.

Блаженні ви, що відчули важливість і доцільність Божого Царства, заради якого відважились усе покинути, щоб здобути євангельську перлину і "збирати собі скарби на небі, де ні міль, ні хробаки не точать, і де злодії не проламують стін і не крадуть" (Мт 6, 20). Вічне життя і слава в Господі будуть вашою найбільшою нагородою!

"Блаженні вбогі духом" – натхненно промовляє Ісус сьогодні до Своїх слухачів, які готові втілити в життя Його слово істини. А істина ця є простою і зрозумілою для християн – жити з Богом і постійно скеровувати свій погляд до неба, щоби без зовнішніх чи внутрішніх перешкод стати членом Божого Царства, приготованого для дітей Божих.

Христос перестерігає нас не лише перед прив'язанням до грошей і багатства (Мт 6, 24), але навіть перед надмірною турботою про необхідні потреби – їжу, одяг і т. д. (Мт 6, 25–34). Усі ці потреби заспокоїть Отець Небесний у конкретний і видимий спосіб та у відповідний час. Ми ж дбаймо про Царство Боже, а решта нам додасться.

Молитва: Господи, Ти розпоряджаєшся часом мого існування, місцем перебування, працею чи навчанням, здоров'ям, майном, успіхами чи невдачами, здібностями, оточенням, духовним світом, життям і смертю. Я погоджуюся з усім тим, що Ти мені посилаєш, без нарікань, ставлення своїх умов чи вимог. Таким чином зрікаюсь свого власного "я" і сповнююся Твоєю дійсністю. А віддаючи все, що Тобі належить, стаю вбогим духом і Тебе вважаю моїм єдиним скарбом. *(Продовження буде)*

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

СВЯТА ТАЙНА ПОДРУЖЖЯ (6)

Зі всіх 27 новозавітніх книг найбільше говориться про подружжя у чотирьох Євангеліях і деяких посланнях св. апостола Павла.

Вже на початку першої новозавітньої книги (Євангеліє від Матея) йде мова про те, що споконвічний Бог (друга особа Пресвятої Трійці) зволив стати членом родини, яку ми називаємо Пресвятою Родиною.

Протягом Своєї апостольської діяльності Ісус часто проявляв зацікавлення родиною. У Кані Галилейській Він прийшов на весілля не лише поблагословити молодят, а й допомогти молодій сім'ї зберегти радість у скрутну хвилину (пор. Ів 2, 1-11). Спаситель дуже любив дітей і ставив їх за приклад для наслідування на шляху до Божого Царства (пор. Мк 10, 13-16).

Все-таки Ісус не абсолютизує родину і не говорить, що вона є найбільшою цінністю на землі. Вищою від неї є воля Божа: "Хто виконує волю Божу, той Мені брат, сестра і мати" (Мк 3, 31-35). Таким чином Ісус Христос дає підставу для формування нової родини, вищої за якістю, родини дітей Божих, які навіть готові покинути своїх рідних заради Царства Небесного.

Ісус проголошує подружжя нерозлучним: "Що Бог з'єднає, людина хай не розлучає". У всіх новозавітніх книгах одноголосно виключається розлучення, проте у Євангелії від Матея містяться слова, які по-різному інтерпретують деякі християнські громади: "Хто відпускає свою жінку — за винятком розпусти — той чинить перелюб" (Мт 19, 9). Тут йде мова про не зовсім точний переклад. Грецьке слово "порнея" слід перекладати не "розпуста", а радше "недопустимий зв'язок" (наприклад, подружжя між дуже близькими рідними або кревними), що є вагомою причиною для того, щоб Церква проголосила таке подружжя недійсним.

Св. апостол Павло, хоча і хвалить дівицтво, життя у чистоті, порівнюючи його до життя ангельського, все-таки наголошує на вартості християнського подружжя. Він вказує коринтянам на нерозривність і святість християнського шлюбу (пор. 1 Кор 7, 1-10), допускає окреме життя чоловіка і жінки у випадку неможливості співжиття, забороняючи творення нового подружжя, яке дозволене лише вдівцям і вдовицям.

Св. апостол наголошує на однакових правах і обов'язках чоловіка й жінки, тому вони повинні обоє взаємно відчувати себе одним тілом. Взаємну любов чоловіка і жінки св. Павло порівнює з любов'ю Христа до Церкви (пор. Еф 5, 21-33; Кол 3, 18-19). Він називає Церкву "обручницею Христовою", тому подружжя, яке має за взірець стосунки Христа з Церквою, є "Таїнством Божим" (Еф 5, 32).

Подружжя має вселенський вимір і повинне служити зростові Церкви. Саме тому св. Церква зарахувала подружжя до числа св. Тайн, тобто воно має спасительну від гріха і освячуючу для подругів дію, щоб жити любов'ю і виховувати для любові. Плодом подружньої любові є діти, у яких Божа любов втілюється і продовжується.

Підготував о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР У БАРІ

Ця монаша обитель заснована у 17 ст. До Руської Провінції отців Василіян була приєднана 1739 року, а вже через сто років на довгі роки у Барському монастирі завмерло чернече життя. Під час підпілля УГКЦ тут служили ієромонахи Василіянського Чину Юрій Янтух, Іван Новак та ін. У час комуністичного режиму в приміщеннях колишнього монастиря спершу знаходилася школа, а потім архів.

Після відродження УГКЦ отці Василіяни домоглися повернення монастиря у Барі. Коли про це стало відомо, то якісь зловмисники підпалили будинок. З липня 1994 року першим легально почав служити о. Симеон Чмола, ЧСВВ, який жив на квартирі.

З 1 лютого 1995 року і до сьогодні у Барі служить настоятелем монастиря о. Мелетій Батіг, ЧСВВ, який також виконує обов'язки капелана місцевої лікарні, провідника релігійної спільноти незрячих осіб і сповідника у римо-католицькому монастирі сестер Венедиктинок. Під час його тривалої недуги у 2001 році тут служили отці Василіяни Вінкентій Яніцький, а згодом Григорій Бардак.

Вже з березня 1995 року розпочалася реконструкція давнього василіянського монастиря. Невдовзі відбудеться посвячення відремонтованого монастиря Різдва св. Івана Хрестителя і церкви Різдва Пресвятої Богородиці.

Греко-католицька спільнота у Барі має добрі відносини з місцевою православною церквою, зокрема спільно було відзначено 2000-ліття християнства.

Від редакції. *Матеріальну допомогу для внутрішнього облаштування василіянського монастиря у м. Барі на Вінничині можна надсилати на такий р/р: №260093014592, МФО 302571, код 25497545, ТВБВ №10 Вінницького ЦВ Промінвестбанку України.*

З ДІЯЛЬНОСТІ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ФОНДУ ДОПОМОГИ

(Закінчення. Початок у чч. 7-12 за 2002 р., чч. 1-5 за 2003 р.)

Івано-Франківська область:

61. м. Івано-Франківськ.

62. *Долинський р-н:* м. Долина, с. Гошів, с. Ґериня, с. Княжолука, с. Підбереж, с. Новоселиця, с. Кальна.

63. *Надвірнянський р-н:* с. Назавизів, с. Пнів, с. Делятин.

64. *Калуський р-н:* м. Калуш, с. Грабівка.

65. *Богородчанський р-н:* с. Міжгір'я.

66. *Галицький р-н:* с Хоростків.

67. *Рожнятівський р-н:* смт. Перегінськ, с. Грабів, с. Рівня, с. Ценева, с. Решняти, с. Вільхівка.

68. *Тисменицький р-н:* с. Підлужжя, с. Угорники, с. Підпечери.

69. *Косівський р-н:* с. Пістинь.

70. *Рогатинський р-н:* м. Рогатин, смт. Букачівці, с. Добринів, с. Данильче.

71. *Городенківський р-н:* м. Городенка, с. Чернемиця.

З-поза України:

72. Німеччина, Канада, Литва, Естонія, Росія, Молдова, Білорусь.

Подав о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

НА ШЛЯХУ ДО МЕТИ

"Хто постановив слухати Христа
і спішить до життя убогого,
життя молитви, той справді гідний
подиву і щасливий"
(св. Василій Великий)

До одного жіночого монастиря приїхали гості. Сестра, що була призначена до послуговування гостям, показувала їм монастир, подвір'я і все пояснювала. Не витримав один з гостей і запитав сестру, чому вона покинула світ. "Адже там ви могли би здобувати кар'єру, славу, – говорив гість і, показуючи на великий замок, що стояв на другому березі ріки, додав: "Ось той прекрасний дім міг би бути вашим". "Пане, – відповіла сестра, – той дім належить моєму батькові".

Ця монахиня повірила в слова Ісуса Христа, які Він сказав Своїм учням: "І кожний, хто задля імені Мого покине дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, поля, в сто раз більше одержить і життя вічне матиме в спадщину" (Мт 19, 29).

Божий поклик почули і пішли за Спасителем не тільки апостоли, що "покинули все" (Мт 19, 27). Ідеал Нагірної проповіді завжди захоплював собою шляхетні душі, коли вони пізнавали науку Христа. Перші християни в Єрусалимі під впливом слів Спасителя, "продавали свої маєтки та достатки і роздавали їх усім, як кому чого треба було" і "мали все спільним" (Ді 2, 44-45).

Щоб віддатися цілковито Господеві, свідомі хлопці і дівчата залишають розкоші та вигоди цього світу і йдуть до монастиря. Твердив одного разу науковець: "Коли бачимо на вулицях монахів і монахинь, то це є добра ознака, бо оздоровлюється суспільство...".

Щоправда є чимало таких людей, які вважають, що монахи — це душевнохворі, ті, що розчаровуються у світі, та мудрагелі. Але цим вони виявляють своє нерозуміння. Сам Ісус казав, що не всім дано зрозуміти таємниці Царства Небесного, наголошуючи: "Не ви Мене вибрали, а Я вас вибрав і настановив, щоб ви йшли і плід принесли...".

Дуже часто батьки суворо забороняють своїм дітям іти до монастиря. З Києво-Печерського патерика довідуємося, що мати св. Теодосія суворо карала свого сина за те, що той хотів піти в монастир, а вкінці сама постриглася в черниці. В одній книжечці сказано, що одна мама строго заборонила своїй дочці піти у монастир і за це потім довгий час поневірялася у чистилищі, бо спротивилася Божій волі, стягнувши на себе тимчасову кару. Кажуть, що батьків можна тільки раз не послухати в житті, тобто коли вони поступають як та матір, хіба були би на те дуже суттєві мотиви, через які покликання сина чи дочки не змогло би реалізуватися.

На жаль, подібних випадків є дуже багато, коли родичі намагаються відмовити або вперто наполягають, аби діти покинули стіни монастиря. Буває й таке, що дехто наважується зухвало спокушати богопосвячену особу. Юному братчикові одного разу заявили: "Навіщо тобі здався той монастир. Покинь його. За тобою, певна річ, не одна дівчина заплаче". Та чернець сміливо відкинув ту пропозицію, подібно до рідного брата св. Василія Великого кажучи: "Я

не хочу міняти вічне на дочасне". Не можна спокушати тих, які вже обрали монаший стан життя. Так робити не вільно! Перестерігав бо нас Спаситель: "Горе світові від спокус. Воно й треба, щоб прийшли спокуси, однак, горе тій людині, через яку спокуси приходять" (Мт 18, 7).

Пригадую, як приблизно три роки тому я завітав до Крехова, де зізнався отцеві магістрові новіціяту, що маю намір вступити на кандидатуру. Тої днини, повертаючись додому, неподалік Крехова спинив мене несподівано незнайомий чоловік, років 50, що мчав на велосипеді. Злізши з нього, одразу запитав: "Ну що, прийняли?" – "Прийняли", – відповів здивовано я. "А мені, – каже він, – ще досі важко збагнути, для чого ж ідуть в монастир...".

Ісус Христос говорив: "Не всі розуміють це слово, лише ті, кому дано. Бувають бо скопці, що з матірного лона такими народились; бувають і скопці, яких люди оскопили; бувають і скопці, що самі себе оскопили задля Небесного Царства. Хто може збагнути, нехай збагне" (Мт 19, 11-12).

У народі побутує думка, що коли піде хтось в монастир, а потім виступить з нього, то на таку людину і на її рід спаде кара Божа на багато поколінь. Канонічне право Церкви передбачає, що під час кандидатури і новіціяту монах чи монахиня може приглядатися до монашого життя і свобідно вийти з монастиря, якщо в цьому є необхідність. Тих, які вже склали обіти, можна звільнити з них із важливої причини.

Один ревний священик був духівником сестер. Одного разу, завітавши до їхньої обителі, зненацька вгледів, що молоденька монахиня плаче. Підійшовши ближче, запитав:

– Сестро, яка причина твоєї смути?

– Я, дорогий отче, не можу забути свого нареченого, якого я покинула. Я довго вагалася між рішенням йти в монастир чи виходити заміж. Але тепер, після тривалих молитов і постів, бачу, що монаший стан, в якому я перебуваю вже два роки, мені не під силу. Я хочу мати сім'ю і дітей, – зізналася вона.

Священик пішов разом з монахинею до настоятельки і розказав про почуте. Вона, безперечно, дала свою згоду, аби сестричка повернулася додому. Згодом той священик підготував радо молодят до св. Тайни Подружжя і повінчав їх. Зараз це добра християнська родина, яка втішається діточками.

Св. апостол Павло казав: "Краще одружуватися, ніж розпалюватися". У церковному праві передбачена можливість звільнення з обітів тих монахинь і монахів, які протягом тривалого часу відчувають дуже сильний потяг до одруженого стану.

У своєму творі св. Василій Великий писав: "Треба й про те пам'ятати, що хто вибрав монаше життя, той перейшов границі людської природи і прийняв безтілесний спосіб життя, вибрав життя ангелів" (св. Василій Великий, А. Б. 4).

На шляху до мети, тобто до святості, у богопосвяченому стані є чимало перешкод і труднощів. Щасливі ті, які зуміли їх подолати і витривати до кінця.

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

НІ – АЛКОГОЛІЗМУ!

Алкоголізм є великою загрозою для здоров'я і життя людини. Дуже важко одужати від тієї хвороби. Сьогодні маємо більші успіхи у лікуванні раку, ніж у лікуванні алкоголізму. Якщо особа погодиться на лікування, то воно буде довготривале, дороге, але не зовсім ефективне (*члени Товариства анонімних алкоголіків (АА) твердять, що алкоголізм є невиліковною недугою, яка прогресує і має смертельні наслідки; кожен узалежнений від алкоголю може стати абстинентом (тобто тверезим алкоголіком), але цілковито від цієї недуги він не вилікується – прим. ред.*).

Необхідно зрозуміти, що алкоголь не вирішує жодних проблем, лише створює нові. Страждає від алкоголізму не лише той, хто впивається, а також і оточення: дружина, діти, сусіди, колеги по праці, тобто всі ті, з ким алкоголік спілкується.

Алкоголь вражає передусім найніжніші тканини людського організму: мозок і нервову систему. Тому в алкоголіків інколи спостерігається приступ т. зв. "білої гарячки", симптомами якої є галюцинації, тремтіння, страх, нечленороздільна мова, бажання втечі.

Однак і поза нападами "білої гарячки" в алкоголіка спостерігається неврівноваженість, незадоволеність та звинувачення ближніх, тремтіння рук. Згодом у пияків зменшуються частини мозку, тим самим понижуються інтелектуальні можливості, проявляється непевність в ході.

Через заповільнену реакцію в стані сп'яніння можуть не зауважити відразу навіть загоряння власного одягу! Очевидно, це призводить до важких опіків. Також частими є випадки переохолодження. Печінка в алкоголіка деформується, кров в ній важче циркулює, та тріскають судини. Це викликає появу крові в сечі. Вода в животі й набрякання ніг є ознаками критичного стану.

У стані алкогольного сп'яніння часто стаються вбивства і дорожньо-транспортні пригоди, тому необхідно уникати товариства, в якому зловживають алкоголем. Адже алкоголіки спонукають і намовляють інших до пиття. Тому важливо не тільки оберігати себе, але й не подавати нагоди іншим.

У кожному селі чи місті є бродяга, волоцюга, алкоголік, над яким люди насміхаються і якого люблять частувати алкоголем. Однак у випадку смерті або іншого нещастя від алкоголю вина падає на тих, хто до цього спричинився.

Такій людині краще подати їсти або одягнутися, аніж пропонувати чарку чи давати гроші. Алкоголік любить ходити в гості, бодай до сусіда під приводом новини, але головна ціль його відвідин – бажання випити. У такому випадку варто запропонувати сік, воду, чай. Звичайно, ваш гість буде розчарований, однак ... на це не зважайте.

д-р Антун ЛІСЕЦ
(переклад із хорватської мови Олега Гірника)

Від редакції. *Св. апостол Павло твердить, що п'яниці царства Божого не успадкують. Все ж таки знаємо, що кожна людина покликана до святості. Божу волю, щоб кожна людина спаслася, може виконати і алкоголік, тобто він може перестати пити. Найкращий шлях до тверезості – стати членом Товариства АА. У Львові постійно діє центр тверезості "Дорога" (вул. Кульпарківська, 160), про що ми вже писали у попередніх числах нашого часопису.*

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Коли під час Божественної Літургії можна сидіти, коли слід хреститися і як правильно це робити?

Ігор К.,
м. Львів

Потрібно хреститися стоячи на початку Божественної Літургії, коли священик говорить слова: "Благословенне Царство... ", коли співають "Святий Боже, святий Кріпкий", "Нехай буде ім'я Господнє благословенне", коли священнослужитель виголошує "Слава Тобі, Христе Боже ..." або "Слава Отцю і Сину, і Святому Духові" чи уділяє благословення.

Хрестимося і робимо малий поклін, наклонивши голову і трохи зігнувши плечі, коли входимо до храму і з нього виходимо, цілуємо ікону на тетраподі, пересікаємо центральну вісь храму. Також слід хреститися на початку та після проказування нашої приватної молитви. На сході України є звичай також хреститися під час проказування молитви "Боже милостивий, будь мені, грішному", а на Заході – битися в груди.

В Україні існують два способи хреститися: після знаку хреста рука залишається на лівому рамені або повертається на груди. Перший спосіб поширений у Східній Україні, а другий – у Західній.

Звичай хреститися, проказуючи покаянну молитву наверненого розбійника "Пом'яни мене, Господи" так, як це роблять вірні на сході України, перенісся також і в Західну Україну.

Сидіти можна під час всіх єктеній, читання Апостола, проповіді, довготривалого св. Причастя (наприклад, під час великих прощ).

* * *

Як Католицька Церква ставиться до евтаназії? Я чув, що якась Церква підтримує добровільний відхід з життя невиліковно хворого пацієнта.

Микола Левченко,
м. Суми

Застосування евтаназії пов'язане з неправильним розумінням смерті у деяких країнах світу. Поки людина жива і здорова, то вона комусь потрібна, а як вже хвора і вмираюча, то треба її позбутися.

Тим часом життя є дорогоцінним даром Божим, яке людина повинна цінувати і не може ставити під загрозу або скорочувати.

Католицька Церква категорично забороняє евтаназію, тобто прискорення природньої смерті людини, без огляду на те, чи це спричинено небажанням доглядати за невиліковно хворим або чи навіть з прояву фальшивого милосердя, щоб "хворий не мучився".

Господь Ісус Христос до добрих діл, за які буде нагороджена людина у вічності, відносить також опіку над хворими. Церква закликає вірних до правдивого милосердя – надавати всесторонню медичну допомогу, моральну та духовну підтримку. У Католицькій Церкві існує чимало благодійних організацій та чернечих інститутів, які надають медичну допомогу й духовну опіку важкохворим і вмираючим людям.

Існують, на жаль, деякі протестантські церковні спільноти, які позитивно ставляться до евтаназії, але наша Церква не погоджується з ними у цьому питанні, бо це суперечить науці св. Письма.

ТЕРПІТИ ЗІ СПАСИТЕЛЕМ

Коли серце твоє у терпіннях щемить,
До очей підкотилися сльози,
Не сумуй. Поспіши до Ісуса в цю мить,
Він у горі тобі допоможе.

Коли відчай в житті і немає надій,
Хрест важкий вже піднести не в силі
Ти в дорогу Спасителя взяти зумій,
З Ним мандрівка земна буде мила.

Як відчуєш ти раптом пустиню в житті,
У душі порожнечу й тривоги,
У обійми люблячого Серця тоді
Поспіши. З Ним солодка дорога.

Меч розлуки прошиє тебе – не сумуй,
Втратиш ти найдорожчу людину.
Тож розп'яття цілуй, біль Марії відчуй,
Що жертвує єдину дитину.

Коли радість в житті, все довкола цвіте,
Чути ніжні душі передзвони.
У хвилину ясну знайди час ти Йому
Щиро скласти доземні поклони.

Любов ДІВЧУР

КОЛИ НАМ Є ВАЖКО

Коли нам є важко, згадаймо тернисту
Дорогу Ісуса, Він нею пройшов,
Щоби блудних синів за Собою повести,
Скріпити їм віру й любов.

Коли нам є важко, згадаймо ті рани,
Які за нас, грішних, Спаситель терпів,
Щоб знову відкрити нам двері до раю,
Звільнити усіх нас з гріхів.

Коли нам є важко, не плачмо від болю:
Крізь терни до зір нас дорога веде.
Це ж небо саме дарувало нам волю
І сонячний день теж прийде!

Коли нам є важко, впадім на коліна
І руки свої простягнім до небес,
Щоб люд врятувати, Спаситель загинув,
Щоб смерть подолати, – воскрес!!!

Анна КАНИЧ

КАЛІГРАФІЯ

Улюбленою розвагою дітей молодших класів була "вимінянка". З нетерпінням чекали дівчатка дзвоника на перерву, щоби швиденько витягнути свої "товари" на обмін. Були це витинанки квітів, звірят, різні відбиванки, а головне — срібний станіоль*. Деякі кондитерські магазини для реклами оголосили, що обмінюють шоколад на станіоль. Діти заходилися збирати станіоль. Коли мали відповідну кількість, отримували шоколадку. Не дивно, що станіоль мав великий попит на шкільному ринку. Були й інші товари, які діти залюбки обмінювали.

Якось найстарша сестра подарувала Оленці клямру для волосся. Оленка побавилась нею трішки, використати за призначенням її не було як, бо волосся мала коротко підстрижене. А дівчатка з косами пропадали за такими клямрами. Отож, коли Оленка виставила її на обмін, до неї тут же приступила Нуся з довгими косами й запропонувала взамін іграшку — маленький ляльковий дзбаночок із блискучих кораликів. Заміна відбулася. Обидві були нею дуже задоволені.

Удома з радістю поставила обнову на столик у ляльковому куточку. Ну, як тут не любити школу? Вчителька дуже добра, всі дівчатка її дуже люблять, товаришки теж хороші, і ще й "вимінянка"!

Одне лише турбувало Оленку: це каліграфія. Дівчинка вчилася дуже добре, а гарно писати ніяк не могла. Букви в неї виходили якісь нерівні, товсті, незграбні. Ніяк не могла вивести таких красивих тонких ліній, як учителька на таблиці. Ось де кожна буква, як виточена! Усі товсті лінії, де потрібно, а де потрібно — тоненькі-тонесенькі! Любо на них дивитися! А в Оленки всі букви однаково товсті, та ще й кривобокі! До того майже завжди в зошиті була клякса з чорнила, та й пальці також обмазані ним.

Оленка з усіх сил старалася писати гарно й акуратно, але нічого з того не виходило. У свідоцтвах завжди всі оцінки були "дуже добре", а з каліграфії — "добре", за старанність. Учителька вже звикла до того, що Оленка не дружить з каліграфією, і навіть не сварила її за погане письмо. Оцінка "добре" з каліграфії вже ввійшла в звичку. Вдома теж звикли до того, що Оленка пише, як курка лапою, і не звертали на це особливої уваги.

Не могла звикнути до цього тільки Оленка. Як це так, думала, щоб я не могла навчитися гарно писати? Це єдине "добре" у кожному свідоцтві кололо їй очі, та найбільш хвилювало те, що всі вже звикли до її поганого письма — і вчителька, і товаришки, і домашні... Всі наче махнули на неї рукою, не вірили, що вона може навчитися красиво писати. "А я таки докажу всім, що зумію гарно писати! — вирішила дівчинка. — Буду ще більше старатися, працюватиму, доки не позбудуся того одинокого "добре", яке псує кожне моє свідоцтво.

Оленка добре пам'ятала батькову науку: кожну працю слід розпочинати з молитви, тоді вона завжди піде легко і добре. І склала свою особис-

* *Станіоль — фольга.*

ту молитву, в якій дуже-дуже просила Матінку Божу допомогти їй виправити письмо, додати сили й терпеливості.

Оленка наполегливо працювала. Передовсім вмакати ручку в каламар треба неглибоко, щоб не набрати на перо забагато чорнила. А писати потрібно помаленьку. Та давалось усе це їй нелегко: думки випереджували писання. Хотілось швидко написати все, що диктувала думка, а рука не слухалася. Ось і з цього все лихо.

Дівчинка примушувала себе не поспішати, писати повільно. Спочатку було дуже важко. Домашні завдання переписувала по декілька разів, а в школі поспішала. Правда, клякси зі зошита швидко пощезали, та й руки не були вже в чорнильних плямах. Як не старалась, та все ж оцінка з каліграфії в свідоцтві була "добре". Були моменти, коли Оленка починала втрачати надію, та тоді ніби чула батьків голос: молись, молись витривало і з вірою, і все буде добре! І вона продовжувала наполегливо працювати, переконана, що таки доб'ється свого.

Допоміг випадок: біля Оленки посадили нову ученицю Ірину. Ірина писала дуже гарно, зошити її були чисті, охайні, що мило глянути. А букви — як різцем різьблені! Найбільше сподобалось Оленці, як Ірина писала букви *у, д, з*. Вона не заокруглювала їхні хвостики, а стинала кутом. Виходило дуже красиво. Оленка вирішила наслідувати письмо Ірини. Пильно придивлялась, як дівчинка пише, слідкувала за рухами руки товаришки, повторювала їх. З часом почало виходити. А невдовзі й учителька помітила зміну в письмі Оленки, похвалила її. Оленка сяяла від радості: наполеглива праця і завзяття таки дали наслідки! Тепер вона навіть полюбила каліграфію.

Надходив кінець року. Цікаво, думала Оленка, чи вчителька оцінить її успіхи в писанні, чи за звичкою поставить "добре"?

В останній день навчання черговою в класі була Оленка і ще одна дівчинка. Вони повинні були навести порядок у класі, на столі вчительки, позбирати з парт каламарі, крейду й губку і заховати все це до шафки. Виходячи з класу, вчителька сказала, що в шафці лежать заповнені свідоцтва, які вона завтра роздаватиме ученицям. А вже на порозі, перед самими дверима, раптом обернулась і сказала:

"Думаю, що ви не будете їх розглядати!" І вийшла...

У класі залишилась тільки Оленка з товаришкою. Ой, як же хотілося Оленці поглянути на свідоцтво, яка там оцінка з каліграфії! Та й товаришка намовляла заглянути туди: адже ніхто не побачить, ніхто не дізнається... Але Оленка переборола спокусу. Ні, нізащо! Та ж учителька довірила нам, не можемо її підвести! Дівчатка швиденько закінчили прибирання, позамикали все, що треба, в шафці й пішли додому.

На другий день було закінчення шкільного року, роздавали свідоцтва. Оленка тремтячими руками взяла своє і розгорнула. Одразу глянула на каліграфію: "Дуже добре!!!". Усміхнена, щаслива, в думці промовляла: "Дякую тобі, Матінко Божа, дякую!". Обережно склала свідоцтво, поклала у книжку і чимскоріш побігла додому.

Олександра ГУРГУЛА-ЩУРАТ
(Із збірки оповідань "Оленчина мрія", Львів, 1994)

ВІН ВИТРИВАВ ДО КІНЦЯ

З травня 2003 року відійшов до вічності **о. Борис Георгій Краснобродський, ЧСВВ** у Малому Березному на Закарпатті.

Він народився 5 березня 1915 року в побожній родині (окрім нього ще були два брати і сестра) у с. Малий Березний. У 1933 році здобув неповну середню освіту. До Василіянського Чину вступив 5 вересня 1933 року. Перші тимчасові обіти склав 25 квітня 1935 року, а вічні – 8 листопада 1942 року у Маріяповчанському монастирі (на території сучасної Угорщини).

Протягом 1935-1940 років вивчав філософію і богослов'я при Мукачівському монастирі, а закінчив студії 1942 року в Ужгородській духовній семінарії. 31 січня 1943 року висвячений на священика єпископом Миколаєм Дудашем.

Під час підпілля о. Борис залишився незламним у вірі й монашому покликанні до кінця, незважаючи на залякування та переслідування кагебістів. Він тісно співпрацював із найвідважнішим ієромонахом Василіянином на Закарпатті о. Павлом Мадяром, ЧСВВ, а також іншими монахами і монахинями нашої підпільної Церкви. Протягом довгого часу він надавав духовну обслугу сестрам Василіянкам.

З 1991 року о. Борис служив як духівник і викладач деяких наук для новиків при василіянському монастирі у с. Малий Березний на Закарпатті і це служіння жертвенно виконував аж до своєї смерті. Він відзначався побожністю і глибоким українським патріотизмом, робив усе, що міг, для відродження василіянських осередків у Мукачево та Ужгороді. Похований 5 травня на цвинтарі біля монастиря у Малому Березному.

Вічна йому пам'ять!

ПАМ'ЯТІ СЕСТРИ АННИ

Ти, що живеш під Всевишнього покровом, молися за нас!

1 червня цього року минає рік з часу мученичої смерті у м. Вінниця **сестри Служебниці НДМ Анни Глови.**

З цієї нагоди у річницю від дня її смерті в храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Вінниці (там її було замордовано) і 7 червня – у василіянській церкві св. Онуфрія (Львів) будуть відслужені поминальні св. Літургії, а на гробі с. Анни у Малехові – панахида і молитва за її проголошення блаженною Католицької Церкви.

Життя с. Анни було вірним наслідуванням Христа, Доброго Пастиря, та бл. сестри Служебниці Йосафати, до Згромадження якої вступила вона у юному віці. Молімося, щоб через її заступництво післав Господь численних юнаків і дівчат для продовження жертвенної праці, яку рік тому перервала злочинна рука надісланого дияволом убивці.

Усіх, які за посередництвом сестри-мучениці Анни отримали чудесні оздоровлення, навернення і полегшу на душі, просимо повідомляти письмово сестер Служебниць у Львові (вул. Пасічна, 8).

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 31.05.2003
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2003

ЗМІСТ

Слово редактора 161
Наміри Апостольства молитви на червень 162
Наміри Апостольства молитви на липень 164
К'яра Любіх
"Слово життя" 165
Добромильська реформа відновила ВасиліянськийЧин 167
Ольга Крак
Крехівський відпуст 167
Ігор Скленар
Плащаниця – у Києві 168
Новий єпископ УГКЦ 168
"Ви – священики повіки!" 169
Новий єпископ Торонтської єпархії 169
Ігор Мандрівний
На місіях у США 170
У Підгірцях – осередок духовної віднови 170
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Символ віри (6) 171
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Душе Святий, життя Подателю! 172
Степан Сус
Сором – дар Божий 173
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Кривду терпеливо зносити 174
о. Маркіян Гітюк, ЧСВВ
Подвійний ювілей св. Прокопія 175
Віталій Юрчак
"Цивілізація життя і смерті" 176
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Не розпинаймо Спасителя! 178
с. Володимира Максимів, ЧСВВ
Розважання над блаженствами 180
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Свята Тайна Подружжя (6) 182
Василіянський монастир у Барі 183
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
З діяльності Василіянського Фонду Допомоги 183
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
На шляху до мети 184
д-р Антун Лісец
Ні – алкоголізму! 186
Запитують-відповідаємо 187
Поетична сторінка 188
Олександра Гургула-Щурат
Каліграфія 189
Він витривав до кінця 191
Пам'яті сестри Анни 191

На обкладинці: василіянський монастир у м.Бар на Вінничині.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "СВЯТИЙ ОНУФРІЙ"

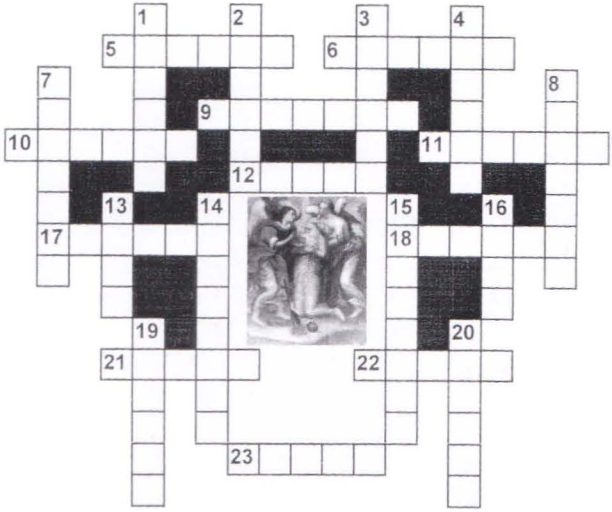

(три крапки замініть словом)

По горизонталі: 5. Львівське підприємство, яке надає допомогу Василіянському Фонду Допомоги. 6. Природна невелика скельна порожнина, у якій проживав св. Онуфрій. 9. Автор ікон львівського іконостасу у святоонуфріївській церкві. 10. Ім'я протоігумена, який вивів Василіянський Чин із підпілля. 11. Дерево, яке виросло біля печери святого. 12. ... і омега. 17. День тижня, коли ангел приносив св. Онуфрієві св. Причастя. 18. Село на Львівщині, де знаходиться монастир св. Онуфрія. 21. "Великий і пречудний отче наш Онуфріє! Прославляємо твоє ангельське ..." (із молитви до св. Онуфрія). 22. Безтілесна духовна істота. 23. Знаний історик Василіянського Чину, архіваріус монастиря св. Онуфрія у Львові.

По вертикалі: 1. "Ти – окраса і ... пустинного й монашого життя" (із молитви до св. Онуфрія). 2. Чеснота, характерна святому. 3. Будівля, в якій відбувається християнське богослужіння. 4. Львівський міщанин, який у 1460 році відбудував Святоонуфріївський монастир. 7. Одне із Богослужень, присвячене возвеличенню Христа, Богородиці та святих. 8. Назва гори, біля підніжжя якої була збудована церква св. Онуфрія. 13. Настоятель католицького чоловічого монастиря. 14. Єгипетський пустельник, котрий коротко описав життя св. Онуфрія. 15. Ім'я першого редактора "Місіонаря Пресвятого Серця Ісусового". 16. Найбільша єврейська святиня у Єрусалимі. 19. "Хто ж не може принести ніякої пожертви, ані убогому милостиню подати, нехай в честь Пресвятої Трійці тричі відмовить ... віри і Господню молитву". 20 Назва одного з вітражів "... Авраама" (львівська церква св. Онуфрія).

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на чайнворд "Княже місто", вміщений у № 5 за 2003 рік:

Л. 1.Бадені. 2. Ікона. 3."Апостол". 4.Лоза. 5."Арка".
Ь. 1."Місіонер". 2.Рибенчук. 3.Костка.
В. 1.Ничко. 2.Острозький. 3."Йов". 4."Воскресіння".
І. 1."Кирило". 2.Орден.
В. 1.Філяс. 2.Собор. 3.Рупник. 4.Корнякт. 5."Троянда".

З Богослужень на празник Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа

У середу на Вечірні

Господь вознісся на небеса, щоб світові послати Утішителя. Небо приготувало йому престол, хмари – вознесіння його; ангели дивуються, побачивши чоловіка вище від себе, а Отець чекає, маючи його в лоні завжди присутнього. Дух же Святий велить усім ангелам його: Підніміте в брамах їхні главні! Усі народи плещіть руками, бо відійшов Христос туди, де був перше.

Херувими здивувались з твого вознесіння, Господи, бачивши тебе – Бога, що возноситься на хмарах і сидить на них. Славимо тебе, бо велика твоя милість, – слава тобі!

На горах святих побачивши твоє вознесіння, Христе, – сяйво слави Отця – оспівуємо світлом осяяний вид лиця твого. Поклоняємось страстям твоїм, почитаємо воскресіння і славимо преславне вознесіння, – помилуй нас.

Як апостоли побачили тебе, Господи, життєдавче Христе, що возносишся на хмарах, у сльозах ридали і, глибоко засмучені, з плачем благали: Не зостав нас сиротами, Владико, що, як добросердний, з милосердя полюбив слуг твоїх, але пошли, як ти нам обіцяв, пресвятого твого Духа, щоб просвітив душі наші.

Зійшов Бог серед окликів, Господь серед голосних сурм, щоб піднести впалий Адамів образ і послати Духа Утішителя, щоб освячував душі наші.

У четвер на Утрені

При ангелах, що дивувались дивному висходові, та при учнях, що злякалися величного вознесіння, ти, як Бог, відійшов зі славою, і брама відкрилась перед тобою, Спасе. Тим-то й сили небесні дивувались, виголошуючи: Слава приниженню твоєму, Спасе! Слава царству твоєму! Слава вознесінню твоєму, єдиний Чоловіколюбче!

Предвічний і безначальний Бог возніс сьогодні людську природу, яку прийняв, таїнственно обоготворивши. Ангели йдучи попереду, показували апостолам, як він з великою славою увіходив на небеса. Вони йому, поклонившись, мовили: Слава Богу, який вознісся!

Зійшов ти, Христе, з небес на землю і, як Бог, воскресив подобу Адама, що лежала в глибинах під владою аду. З вознесінням своїм на небеса ти підняв його і з собою посадив на престолі Отця твого, як милостивий та чоловіколюбний.

Сьогодні небесні сили, бачачи наше єство на небесах, дивуються чудному висходові і здивовано одні одних запитують: Хто це такий, що оце прийшов? Побачивши свого Владику, наказують відчинити небесні ворота. З ними і ми безперестанно оспівуємо того, хто знову прийде звідтам у тілі, як суддя всіх і Бог всесильний.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990